1, 2 i 3 DE NOVEMBRE

IV CONGRÉS

JOVE, PELS TEUS DRETS, LLUITA AMB NOSALTRES !!

1.985

CJC

COL.LECTIUS DE JOVES COMUNISTES

CARTA DE NORMES DE CONVOCATORIA DEL IV CONGRES DELS CJC

El Comitè Central dels CJC ha convocat el IV Congrès pels dies 1, 2 i 3 de Novembre de 1985.

La preparació del Congrès s'ha de fer des de cada col·lectiu garantint la distribució dels materials, posats a discusió pel Comitè Central, a tots els militants del CJC, preparant bé les reunions de col·lectiu, on cada militant ha d'aportar les seves opinions i contribuir així a l'elaboració dels materials del CJC.

El Congrès ha de servir perquè els col·lectius, els comitès intermitjos i les diverses arees específiques fagin un balanç de les seves activitats, des de les seves activitats de formació i de manera especial des de la IX Conferència. Tots els col·lectius i comitès intermitjos han de fer una resolució on es faci el balanç del treball amb l'objectiu que l'informe del Comitè Central reflexteixi la realitat dels CJC (Anexe). El Congrès ha de aprofundir amb la discussió de les tesis de cara a fer que les alternatives i les propostes que fem a la joventut de Catalunya siguin reals, per això els col·lectius han de veure si són correctes ho no les propostes i les alternatives que en els documents es situen i fer que les propostes d'ells mateixos vagin en aquest camí.

Els comitès intermitjos i locals ajudaran a organitzar l'estudi i la discussió del document polític, de les modificacions de les normes de funcionament i del projecte de reglament del Congrès, a la quál assistirà un membre del Comitè Central. Igualment cuidaràn que el procés de discussió i elecció dels delegats es faci d'accord a les normes del Comitè Central i de la popularització de la celebració del Congrès, dels seus materials, de la seva discussió de les experiencies de llurs lluites.

Preparar bé el Congrès, fer que els materials esmenats siguin coneguts discutits i enriquits, tant pels militants, com pels joves que treballen amb nosaltres i estàn interessats, serà una tasca prioritaria per a tots els CJC i cadascuna de les seves organitzacions en el período que obrim fins al Congrès. Per tant, cadascuna de les organitzacions dels CJC, convidarà a les seves discussions als simpatitzants de l'organització i promourà una campanya de popularització i difussió dels materials, en el seu àmbit d'acció, analitzant formes obertes i públiques (debats, col·loquis, actes, etc...) per tal d'interessar en la discussió dels mateixos a la major part de la joventut, i concretar reunions sobre temes específics amb entitats.

El Congrès ha d'esser la culminació de la nostra campanya de creixement, serà el marc on farem el balanç de la campanya, i les tasques que realitzem de popularització del nostre Congrès ha de servir també per aquest treball de creixement.

Tot això unit a l'activitat militant en els moviments de masses i llurs lluites, i una més gran relació amb els joves obrers i aturats, amb els joves estudiants i al mateix temps amb una bona difussió del Congrès i de la benda de bons per ajudar a la celebració del Congrès, cal situar com a objectius bàsics al guanyar nous militants que facin realitat el lema de la nostra campanya de creixement, «UNS CJC, FORTS, PER FER FORTA LA JOVENTUT».

Les organitzacions dels CJC, un cop tinguin els materials, organitzaran l'estudi i la discussió dels materials, s'organitzarà la campanya de popularització dels materials, d'acord amb aquestes normes i tenint en compte la data del 20 d'octubre com a data última per a lliurar les resolucions i llistes de delegats al Comitè Central.

Elecció de delegats i suplents

Un cop aprovada la resolució, a la mateixa reunió seràn elegits els delegats i els suplents, en base a les següents normes:

— 1 delegat per cada organització.
— 1 delegat per cada 4 militants.

Els membres del Comitè Central, i les comissions d'apel·lacions i de control de finances, són delegats al Congrès i s'incorporen a les seves delegacions.

El col·lectiu, organització base dels CJC es el lloc d'elecció de delegats del Congrès. Llurs comitès han de tenir en compte al moment de proposar candidats a delegats a l'assemblea del col·lectiu, els criteris següents: camarades dirigents del col·lectiu i camarades que juguin un paper de direcció entre els joves i els fronts de masses.

Poden elegir i ser elegits tots els camarades que hagin participat en la discusió de la resolució, i que tinguin la cotització al dia. Per a cobrir les vacants que es puguin produir, per raons de causes majors, s'elegiràn en tots els casos suplents. En un 50 % dels delegats de forma separada i específica, per a garantir la representació al Congrès de totes les organitzacions dels CJC. A les organitzacions a les que només correspongui 1 delegat, s'elegirà també un suplent.

Procediment d'elecció

D'acord amb les Normes de Funcionament «Drets dels militants» apartat II punts a) i c), els membres dels CJC tenen el dret a contribuir amb llurs opinions a l'elaboració de la política dels CJC, a elegir i ser elegits, i exercir el dret a vot a l'organització on militi.

El comitè del col·lectiu convocarà l'assemblea de col·lectiu, amb un ordre del dia que donarà a conèixer prèviament i en el que constarà:

— Discussió i aprovació de la resolució. Aquesta resolució constarà, d'una banda del balanç de treball del col·lectiu i de l'altra del resultat de la discussió dels materials del Congrès.
— Elecció de delegats i suplents, d'acord amb les normes del Comitè Central, que correspongui a l'organització en base a una proposta raonada del comitè i altres que es facin a l'assemblea.

El comitè donarà als comitès dels CJC les fitxes de delegats i suplents, que els correspongui i per duplicat, una pel delegat i suplent, i una altra pel Comitè Central: de la mateixa manera, el Comitè Central lliurarà als comitès dels CJC les credencials dels delegats que els corresponguin.

Comissió de credencials

La comissió de credencials comprovarà que l'elecció de delegats s'ha efectuat d'acord a les normes, que el número d'afiliats per organització s'ha ajustat al número de carnets que obra en poder del Comitè Central. La seva compossició serà d'un camarada per delegació i 1 membre de la direcció dels CJC. Es reunirà el dia 26 d'octubre a les 11 hores a la seu del Comitè Central dels CJC.

Composició de delegacions

A partir del 22 d'octubre es crearan les següents delegacions:

1.— Barcelona.
2.— Badalona, Santa Coloma, St. Adrian i L'Hospitalet.
3.— Baix Llobregat.
4.— Vallès Occidental.
5.— Resta de comarques circunscripció de Barcelona.
6.— Comarques de Tarragona.
7.— Comarques de Lleida.
8.— Comarques de Girona.
9.— Universitat.

Al periodo precongresual, els comitès corresponents, d'acord amb la direcció dels CJC, convocaran als delegats per a la conformació de les corresponents delegacions; elegiràn els seus presidents.

A la mateixa reunió, cada delegació examinarà i resoldrà les qüestions referents al funcionament del Congrès, a l Comissió de Credencials i al Reglament.

Per a entrar al Congrès cada delegat anirà provist de la seva credencial i del carnet dels CJC al corrent de cotització.

Cada delegat i convidat de l'organització haurà d'abonar la quantitat que el Comitè Central acordi de despesses del Congrès, d'acord amb el pressupost i la campanya d'ajut al Congrès.

Convidats

Seràn convidats una delegació de la direcció del PCC.

Seràn convidats una delegació de fundadors del Partit i de la JSU.

Seràn convidats al Congrès una delegació de la Comissió Estatal dels CJC.

El Comitè Central convidarà al Congrès a 20 camarades i simpatitzants i cada delegació a 10.

Els criteris per a la designació d'invitats seràn: camarades, simpatitzants, dirigents de masses, la tasca o col·laboració dels quals amb els CJC a diversos nivells suposa una ajuda per a l'activitat dels CJC.

Seràn convidats al Congrès totes les organitzacions tant internacionals com nacionals que cregi oportunes el Comitè Central.

PROJECTE DE REGLAMENT

I

El Congrès es constitueix pels delegats elegits per les organitzacions de base dels CJC, i pels membres del Comitè Central, de les comissions d'Apel·lacions i control de finances.

II

L'idioma del Congrès serà el català, però tant a les sessions plenàries com a les comissions, cada delegat podrà expresar-se indistintament en català o castellà.

III

El Congrès elegirà d'entre els seus membres i a proposta del Comitè Central, la mesa del Congrès, la Comissió de resolucions i redacció, i la comissió de candidatures.

Mesa del Congrès: La mesa estarà formada per 10 delegats i una representació de les delegacions internacionals, de la Comissió Estatal dels CJC i del PCC. La mesa i d'una forma rotativa elegirà un president i un secretari per cada sessió plenària que organitzarà la feina del Congrès d'acord amb el Reglament i distribuirà les intervencions de les delegacions internacionals i de la direcció de la Comissió estatal dels CJC i del PCC.

Comissió de Resolucions i redacció: serà l'encarregada de redactar les resolucions finals del Congrès i fer la redacció final dels documents aprovats pel Congrès.

Comissió de Candidatures: Examinarà les objeccions i les propostes fetes pels delegats a la proposta global del Comitè Central, farà un resum i es passarà a la votació.

IV

Funcionament del Congrès:

Paraules: Tots els delegats que ho desitgin podran intervenir en qualsevol de les sessions plenàries fent arribar a la taula una nota amb el nom del delegat, del col·lectiu i el tema a tractar.

Formes de votació: Totes les votacions seràn a má alçada.

Plenaris: A totes les sessions plenàrias, excepte la del diumenge al matí podran assistir les delegacions internacionals, la de la Comissió Estatal dels CJC, la del PCC i la de fundadors del Partit i la JSU, així com els convidats de l'organització. La resta de convidats només podran assistir a la sessió d'obertura i a la de clausura del Congrès.

Discussió de l'informe, tesis i normes de funcionament: Un cop acabada la lectura per part del ponent, els delegats que ho desitgin podrán prendre la paraula. Les intervencions hauran de ser per escrit i amb una durada no superior als 5 minuts, mentre la taula del Congrès, en algun cas no determini el contrari. Després el ponent en farà un resum i es passarà a la votació de les esmenes no recollides i el resum.

Elecció del Comitè Central i de les comissions d'Apel·lacions i Control de finances: El Comitè Central sortint fa un proposta al plenari del nou Comitè Central i de les comissions d'apel·lacions i control de finances. S'obrirà un torn tancat de paraules pels delegats si hi haguessin noves propostes d'incorporació o d'exclusió, la comissió de candidatures les examinarà, el ponent en farà un resum al plenari, i es passarà a la votació.

CALENDARI DE TREBALL

Divendres 1 de novembre

8 h. Obertura de l'oficina de credencials.

9 h. Sessió plenària.

— El Comitè Central ocupa la presidència del Congrès. Un membre d'aquest dirigeix una salutació de benvinguda als delegats i convidats, i després dóna la paraula al portaveu de la Comissió de Credencials.

— Informe de la Comissió de Credencials, torn tancat d'intervencions (els torns tancats d'intervenció son pels presidents de les delegacions), votació de l'informe.
— Lectura del Reglament del Congrès per un membre del Comitè Central, torn tancat d'intervencions, votació del Reglament.
— Proposta de la mesa del Congrès, comissió de resolucions i candidatures.
— Cessa el Comitè Central i s'ocupa la mesa de presidència del Congrès.
— Lectura de l'informe del Comitè Central pel Secretari General sortint.

12 h. Sessió plenària.
— Discussió de l'informe.

17 h. Continua la sessió plenària.
— Resum i votació.

Dissabte 2 de novembre

9 h. Sessió plenària.
— Presentació de les tesis.
— Discussió de les tesis.

16 h. Continua la sessió plenària.
— Discussió de les esmenes no recollides, resum i votació.

Diumenge 3 de novembre

9 h. Sessió plenària.
— Intervenció del portaveu sobre les normes de funcionament.
— Discussió de les normes de funcionament.

10 h. Votació del resum i les normes de funcionament.
— Informe de la Comissió d'apel·lacions, torn tancat d'intervencions, resum i votació.
— Informe de la Comissió Central de Control de Finances, torn tancat d'intervencions, resum i votació.

11 h. Proposta de candidatures pel portaveu del Comitè Central sortint.
— Intervencions sobre la proposta.
— Reunió si procedeix de la Comissió de Candidatures.
— Votació.

17 h. Reunió del Comitè Central, elecció del Secretari General.

18 h. Acte de Cloenda del Congrès.

NORMES DE FUNCIONAMENT

I. Definició, fins i objectius

Els CJC —Col·lectius de Joves Comunistes—, organització juvenil comunista, té com a objectiu fonamental i irrenunciable, enderrocar el sistema capitalista, i la transformació socialista de la societat, amb la perspectiva d'una societat comunista, entenent per societat comunista la que ha esborrat qualsevol tipus d'explotació i opressió.

Els CJC, seguidors de la JSU de Catalunya, fundada el 8 de juny de 1936, hereus de la tradició revolucionària i antifeixista de la JCC i reconstruits pels acords del VI Congrès i del Comitè Central del PCC, és l'organització política d'avantguarda de la joventut de Catalunya.

Els CJC basen llur acció en els principis del marxisme-leninisme i de l'internacionalisme proletari.

Els CJC són l'organització-escola per a la formació de comunistes. La joventut Comunista és el marc on el jove militant rep la formació teòrica, l'experiència pràctica en els fronts de masses i l'experiència política i organitzativa.

Els CJC lluiten perquè els joves de Catalunya s'incorporin d'una manera activa a la lluita del moviment juvenil, a la lluita general de la classe obrera i les capes populars pel Socialisme i el Comunisme.

Els CJC, els joves comunistes, lluitem amb el conjunt del poble de Catalunya, al costat de la classe obrera i sota el guiatge del PCC, formant-se en la dedicació i la fidelitat insubornable a la causa de la classe obrera i de les capes populars de Catalunya, dins la unitat de la classe obrera i les capes populars dels altres pobles de l'Estat Espanyol, i amb la solidaritat internacionalista amb la resta dels pobles que lluiten pel seu alliberament nacional i social, contra l'imperialisme i el feixisme, i amb tots aquells que edifiquen el socialisme.

Els CJC es defineixen com a organització de caràcter nacional, entenent que Catalunya s'ha gestat històricament com a nació, per això els CJC fan seva la reivindicació del dret a l'autodeterminació, dins el marc d'un Estat Federal i Republicà.

Els militants dels CJC adquireixen la consciència comunista, mitjançant el treball col·lectiu, la lluita organitzada, l'activitat creativa i l'estudi.

Els CJC ens proposem estendre i consolidar els lligams d'amistat, d'acció conjunta i la solidaritat que uneix els pobles de tot el món que lluiten per la pau, la democràcia, la independència nacional, el progrès social, el Socialisme i el Comunisme.

II. Els militants de la Joventut Comunista: deures i drets

Els CJC són una organització juvenil comunista, de masses i profundament lligada a la joventut, on tenen el seu camp d'acció, conviuen, s'organitzen i es componen. Assimila la problemàtica juvenil com a propia, i lluita per la unitat i cohesió de la joventut en defensa de les seves reivindicacions.

Pot ser membre dels Col·lectius de Joves Comunistes, qualsevol jove de Catalunya que accepti voluntèriament els seus objectius de lluita i d'acció, els seus principis orgànics, que sigui inscrit a una de les seves organitzacions i pagui les cuotes establertes.

El militant dels CJC té com a deures:

a) Estar inscrit a l'organització de base.

b: Participar al treball del seu col·lectiu i a les activitats i iniciatives dels CJC, contribuint així al creixement i enfortiment de l'organització.

c) Reforçar la unió dels CJC amb les masses, lluitar pels drets i aspiracions de la joventut, saber aplegar la realitat dels joves i contribuir al reforçament de les estructures unitàries del moviment juvenil.

d) Prestigiar l'organització de la Joventut Comunista amb l'exemple i el comportament personal.

e) Esforçar-se per elevar el seu nivell de coneixements polítics i ideològics i estudiar la història del Partit. Els membres dels CJC han de tenir una actitut positiva vers el treball i el estudi, per millor contribuir al servei de la joventut i del poble en general.

f) Divulgar, aplicar i defensar la política de la Joventut Comunista en els seus mitjans d'acció.

g) Difondre el portaveu dels CJC: *Revolució* i altres materials dels CJC.

h) Complir la disciplina de l'organització i vetllar pel seu acompliment, que és igual per a tothom, independentment de la responsabilitat assumida.

i) Exercir i estimular la pràctica de la crítica i l'autocrítica.

j) Contribuir a la financiació de les activitats dels CJC, amb el pagament regular de les quotes establertes.

Són drets del militant:

a) Participar en l'elaboració de la política de la Joventut Comunista i intervenir lliurament a tots els problemes, en les reunions del col·lectiu on militi.

b) Valorar críticament, a les reunions del col·lectiu, qualsevol membre, col·lectiu o òrgan de direcció dels CJC.

c) Elegir i ser elegit als òrgans de direcció de la Joventut Comunista, conèixer totes les activitats i el seu règimen econòmic. Dret a dimitir de les responsabilitats que ocupa en l'organització, passant sempre comptes de la gestió efectuada fins al moment.

d) Participar personalment en tots els casos en que s'hagi de decidir sobre la actuació política i apel·lar davant dels òrgans de direcció, per les mesures que l'afectin i que no consideri justes.

e) Exposar davant dels òrgans de direcció, inclús directament al Comitè Central, previa comunicació a la seva organització, totes les questions que consideri d'interès per a l'organització, les quals li seran contestades.

f) Rebre de l'organització de la Joventut Comunista els elements i el marc adequat per a incrementar el seu nivell polític i ideològic.

III. Funcionament i disciplina de la Joventut Comunista

Les Normes de Funcionament de la Joventut Comunista es basen, d'acord amb la teoría leninista de l'organització, en el centralisme democràtic, com a únic mitjà d'assegurar la discussió col·lectiva i l'aplicació —també col·lectiva— dels acords.

El centralisme democràtic significa:

— La lliure participació en la discussió i elaboració de la línea política, de baix a dalt.

— El caràcter electiu i revocable de tots els membres dels òrgans de direcció, de baix a dalt.

— L'obligació dels òrgans de direcció de passar comptes de la seva gestió.

— L'obligació de complir els acords de la majoria per part de la minoría.

— L'obligatorietat de l'acompliment dels acords dels òrgans superiors, per part dels inferiors.

La prohibició de fraccions o corrents organitzades, dins de la Joventut Comunista, malgrat que poden ser exposades lliurament diverses opinions dins dels organismes corresponents.

La disciplina dels comunistes ve donada per la consciència individual i col·lectiva, d'acord amb les necessitats de l'acció organitzada. I és exigida per igual a tots els militants dels CJC.

Els actes contraris a les propostes polítiques i als principis orgànics dels CJC seran sancionats amb mesures disciplinàries d'acord amb la seva gravetat.

Les sancions poden ser:

— L'advertència: significa un avís al militant que queda reduit a l'àmbit de l'organització que l'acorda. No ha de tenir cap projecció i pot repetir-se.

— Vot de censura: adoptat per un organisme dels CJC, ha de ser comunicat per escrit al afectat i constarà a l'acte de la reunió.

Aquests dos nivells de sanció no impliquen cap modificació de la responsabilitat que el afectat ocupa als CJC.

— La privació del dret a ocupar responsabilitats als CJC per un periode no superior a un any.

— La separació temporal dels CJC, per un periode no superior als 6 mesos.

— En casos de corrupció, activitats fraccionals, així com actuacions molt greus contraries al centralisme democràtic i als CJC, l'expulsió.

Les sancions les acordarà l'úorganització a la qual pertany el militant, la qual organització, abans d'adoptar una decissió ha d'examinar amb gran atenció les acusacions.

Tota sanció, a excepció de l'advertència, ha de ser comunicada per escrit al afectat i als òrgans superiors dels CJC. Tot membre dels CJC que hagi estat sancionat té el dret de recórrer a la Comissió d'Apel·lacions, un cop reafirmada la sanció, serà efectuada inmediatament.

Cap organització no pot sancionar un militant que li pertany si aquest és membre d'un òrgan superior dels CJC, excepte en els casos d'advertència i vot de censura; als altres casos, serà aquest òrgan el competent per a imposar, si cal, la sanció propia o com a requeriment de l'organització a la qual pertany el militant.

IV. Els organismes superiors dels CJC

El Congrès, l'òrgan suprem dels Col·lectius de Joves Comunistes, és on el conjunt dels militants, mitjançant els seus delegats elaboren la línea política, aproven els principis orgànics i elegeixen el Comitè Central dels CJC, la Comissió d'Apel·lacions i la Comissió Central de Control de Finances.

Qualsevol organització de la Joventut Comunista, podrà demanar al Comitè Central la convocatòria d'un Congrès extraordinari. Aquest prendrà o no en consideració la proposta i pot posar-la, sota la seva responsabilitat, a discussió i consulta dels col·lectius.

La Conferència Nacional dels CJC, es constitueix amb els membres del Comitè Central, els secretaris polítics dels col·lectius i un nombre no superior al 10 % que seran elegits entre els militants més idonis d'acord amb els objectius de la Conferència. També estarà constituïda per la Comissió d'Apel·lacions i la Comissió Central de Control de Finances, amb veu, però sense vot.

El nombre d'assistents serà fixat pel Comitè Central i explicitat a la convocatòria.

La Conferència podrà ser convocada a la vista de fets extraordinaris i està facultada per adoptar decisions obligatories per a tota organització dels CJC i per la renovació d'un màxim d'un terç del Comitè Central.

La Conferència no pot prendre acords relatius als Principis Orgànics i a la línea política general dels CJC. La Conferència és convocada pel Comitè Central i presidida pel Comitè Executiu. Els assistents no estaran sotmesos a la disciplina de vot respecte de les organitzacions a las quals pertanyin.

El Comitè Central és el màxim òrgan de direcció dels CJC durant l'interval entre dos Congressos, té la competència de dirigir el treball polític, ideològic i organitzatiu dels CJC, d'acord amb el mandat del Congrès, i d'administrar els recursos financers de l'organització i convocar el Congrès.

El Comitè Central té dret a cooptar militants en funció de les necessitats del òrgan de direcció, en un nombre no superior al 25 % del Comitè Central.

El Comitè Central té la facultat de constituir Comitès Intermitjos provisionals, i excepcionalment, mentre no s'hagin realitzat les respectives Conferències.

El Comitè Central escull d'entre els seus membres el Secretari General dels CJC i el Comitè Executiu. El Comitè Central aprova el nombre i la composiciyó de les Comissions i Secretaries necessaries, per assegurar la profundització i l'enriquiment del treball dels CJC. Aquestes estaran dirigides per un membre del Comitè Central. El Comitè Central celebrarà les seves reunions plenaries, amb un interval màxim de dos mesos entre una reunió plenaria i la següent.

Els Comitès Intermitjos —Intercomarcals, Comarcals, Locals, Federació, Districte— elegits per les seves Conferències, coordinen diferents col·lectius, per a efectuar un millor seguiment del treball, exercint la direcció política al seu àmbit, realitzant iniciatives propies i garantin l'acompliment i la discussió dels acords dels òrgans superiors en el seu àmbit.

La Comissió d'Apel·lacions coneix els recursos presentats pels membres dels CJC que han estat objecte de sanció.

Les resolucions de la Comissió d'Apel·lacions seran motivades, es cursaran per escrit i es comunicarà al Comitè Central i a l'organització corresponent dels CJC, pel seu coneixement i notificació a l'interessat. En el cas de ser revocatoria, o bé eximiran el recurrent de tota responsabilitat, o bé l'imposaran la sanció que mai no será superior a la que s'havia presentat recurs.

La Comissió d'Apel·lacions està composta de tres membres que elegiran al seu sí un President i un Secretari. La pertenència a la Comissió d'Apel·lacions ·s incompatible amb qualsevol càrrec de direcció als CJC. No obstant, els membres d'aquella tindran dret a assistir a les reunions del Comitè Central, amb veu però sense vot. Les resolucions del Comitè d'Apel·lacions només podran ser modificades pel Congrès.

La Comissió Central de Control de Finances suggereix i controla les iniciatives econòmiques, el patrimoni dels col·lectius i la comptabilitat; vigila que les despeses corresponguin al presupost adoptat i a les decisions de la direcció dels CJC; s'assegura com a mínim un cop al trimestre, la correspondència de les entrades i sortides amb les reals possibilitats financeres; informa a la direcció dels CJC.

La Comissió Central de Control de Finances està formada per tres membres que designaràn un President i un Secretari, i la seva pertenència serà incompatible amb qualsevol responsabilitat de direcció dels col·lectius. Els membres d'aquella tindran el dret d'assistir a les reunions del Comitè Central, amb veu, però sense vot.

V. L'organització de base dels CJC: el col·lectiu

L'organització de base dels CJC és el col·lectiu, que és el element de contacte directe i quotidià dels CJC amb la joventut. Té la competència de contribuir a l'elaboració i aplicació de la política dels CJC al seu àmbit i de promoure l'acció militant de l'organització entre les masses.

Els col·lectius estan organitzats als centres de treball, als d'estudi i territorialment.

Els col·lectius de centres de treball i d'estudi, dependran dels comitès territorials i es coordinaran des de les Secretaríes respectives del Comitè Central.

Els col·lectius hauran de funcionar d'una manera organitzada, er a garantir els treballs polítics, elegint un Comitè de Direcció amb les responsabilitats necessaries, incloent com a mínim la responsabilitat política, d'organització, d'agitació i propaganda, i de finances.

L'autoritat superior del col·lectiu es el plenari dels militants.

Un col·lectiu es pot organitzar a partir de tres militants.

Als plenaris del col·lectiu poden participar, si el col·lectiu ho creu oportú, joves simpatitzants de l'organització, amb veu, però sense vot.

VI. Les relacions entre els CJC i el Partit dels Comunistes de Catalunya

Els CJC participen de la línea política general i dels principis ideològics, fixats als Congressos del PCC, on es marca la línea global d'avanç vers el socialisme, en base a l'anàlisi de la realitat, a partir del mètode científic del marxisme-leninisme.

Els CJC s'organitzen per portar al moviment juvenil la concreció d'aquesta línea política i incorporar-lo activament a la lluita pel Socialisme i el Comunisme.

Per tant, és important que existeixi un contacte permanent i d'acord mutu a tots els nivells.

Els responsables polítics participaran als comitès del PCC, a tots els nivells.

VII. Les relacions dels CJC amb la resta dels joves comunistes de l'Estat espanyol

Els CJC tenen el compromís polític de contribuir al procés de re-organització de la Joventut Comunista al Estat espanyol en tot allò que calgui, contribuint d'aquesta manera a desenvolupar una Joventut Comunista que doni resposta a les necessitats de la joventut i actüi com avantguarda revolucionaria.

Els CJC estan en permanent contacte ambs els joves comunistes de l'Estat espanyol.

Els Comitès Centrals d'ambdues organitzacions, adopten les decisions en base al principi del marxisme-leninisme i del internacionalisme proletari, la mateixa línea política y els mateixos mètodes d'organització.

Els membres dels CJC elegits al Congrès de la JC del Estat espanyol participen amb ple dret en la direcció de la JC del Estat espanyol.

Els militants dels CJC que passin a residir fora de Catalunya, passen a militar a l'organització de la Joventut Comunista del Estat espanyol, i viceversa.

Amb el fí de participar a l'elaboració de la línea general política a nivell d'Estat, els CJC participen als Congressos de la JC, als quals hi envia representants d'acord amb les corresponents normes de convocatòria, establerta per aquesta. Els representants dels CJC gaudeixen d'idèntics drets i s'obliguen a deures iguals que els altres delegats al Congrès. Els delegats són elegits per la Conferència dels CJC.

VIII. Els CJC i el moviment juvenil

Els comitès i militants dels CJC, potenciaran la participació en el moviment juvenil i a les organitzacions de masses en general: sindicats, empreses, centres d'estudi, cooperatives, assemblees de parats, vocalies de joves, casals de joves, associacions culturals, esportives, recreatives, feministes, etc... i combatran tota tendència sectaria encaminada a aillar els CJC de les masses.

Els militants dels CJC han d'aplicar la política general de la Joventut Comunista al moviment juve-

nil, tot i respectant la independència i unitat del moviment juvenil.

IX. Les finances de la Joventut Comunista

Els recursos financers de la Joventut Comunista provenen de les cotitzacions, aportacions i activitat dels militants i el suport voluntari dels simpatitzants de l'organització.

La quantia de la quota i la distribució entre les organitzacions seran fixades pel Comitè Central.

X. L'òrgan central dels CJC és la revista «Revolució»

Els militants dels CJC han de llegir, estudiar i difondre, individualment i col·lectivament l'òrgan central dels CJC: *Revolució*.

XI. Símbols i himnes dels CJC

La bandera dels CJC és vermella amb l'anagrama del Col·lectiu de Joves Comunistes que inclou la bandera roja, les quatre barres, l'estel de cinc puntes, la falç i el martell. Els Col·lectius de Joves Comunistes adopten com a himnes: «La jove Guardia» i «L'Internacional».

XII. Disposicions vàries

Els Col·lectius de Joves Comunistes es podran disoldre per acord del seu Congrès, pré per les dues terceres parts dels delegats. Quan es prengui aquest acord es determinarà el destí de que s'haurà de donar al patrimonio que pugui existir.

MODIFICACIONS A LES NORMES DE FUNCIONAMENT

Apartat I

— Suprimir el primer paràgraf.
— Paràgraf 5è. passa a ser el primer.
  — incloure entre «Els CJC» i «lluitar», el següent: «organització juvenil comunista,».
— Paràgraf 6è. passa a ser el segon.
— Substituir el 7è. paràgraf pel texte següent:
  «Els CJC defensem el dret a l'autodeterminació. Així mateix, els CJC ens definim per la constitució d'un Estat Federal i Republicà.»

Apartat II

  — 1er. Paràgraf.
    — 1a. línia, entre «juvenil comunista» i «de masses», incloure: «avantguarda en la lluita dels joves,».
    — darrera línea, avans de «reivindicacions» incloure «drets i».
— 2on. paràgraf, 3a. línia, canviar «principis orgànics» per «Normes de Funcionament».
— Deures:
  a) canviar «1» per «la seva».
  c) 2a. línia, canviar «al reforçament de» per «refermar».
  e) suprimir «esforçar-se per».
  g) substituir «portaveu» per «òrgan central».
  j) suprimir «de les activitats».
— Drets:
  c)
  — suprimir «conèixer totes... econòmic».
  — suprimir «Dret».
  — substituir «passant sempre comptes» per «rendint comptes».

Apartat III

— 1er. paràgraf, suprimir «Les Normes de Funcionament de».
— 4art. paràgraf
  — substituir «principis orgànics» per «Normes de Funcionament».
  — suprimir «amb mesures disciplinàries».
— 6è. paràgraf, després del punt i apart, incloure: «La sanció serà efectiva en el moment que l'organització o l'organisme corresponent prenguin la resolució.»
— penúltim paràgraf
  — 3a. línia, després de «recórrer» introduir «en el plaç de 15 dies».
  — 3a. línia, canviar «reafirmada» per «confirmada».
  — darrera línia, substituir «serà efectuada» per «es farà efectiva». Introduir després del punt i apart: «Independentment que la revocació pugui ser acordada pel Congrès».

Apartat IV

— 1er. paràgraf:
  — Substituir «és on el... delegats elaboren», per «es constitueix pel conjunt dels militants, per mitjà dels delegats que escolleixen les organitzacions de base dels CJC, segons la proporcionalitat establerta pel C. C. Al Congrès s'elabora».
  — Substituir «principis orgànics» per «Normes de Funcionament».
— Entre el 1er. i el 2on. paràgraf introduir:
  «El Congrès és convocat pel Comitè Central, els membres del C. C. són delegats de ple dret al Congrès, el qual se celebrarà amb una periodicitat mínima de tres anys».
— Conferència Nacional:
  — 3er. paràgraf, eliminar «i per la renovació... Comitè Central».
  — 4art. paràgraf, substituir «principios orgànics» per «Normes de Funcionament».
— Comitè Central:
  — 4art. paràgraf, després de «Comitè Executiu», incluir «director de Revolució i Secretariat del Comitè Central».
  — 4art. paràgraf, substituir «assegurar... del» per «aprofundir i enriquir el».
  — després del 4art. paràgraf introduir:
  «El Comitè Executiu constitueix la direcció de la J. C. en l'interval de dues reunions del C. C. El

Secretariat del C. C. s'encarregarà d'assegurar quotidianament l'aplicació de les decisions del C. C. i del C. E.»
— 5è. paràgraf, suprimir «Intercomarcal... Districte».
— 5è. paràgraf passa a ser el darrer d'aques apartat.

Apartat V

— 3er. paràgraf:
  — substituir «territorials» per «intermitjos».
  — substituir «secretaries» per «comissions».
— 4art. paràgraf: eliminar «una».

Apartat VI

— 1er. paràgraf: després del CJC, introduir «organització juvenil autònoma del PCC».

Apartat VII

— Títol: **Les relacions CJC amb CJC (Espanya)**.
— 2on. paràgraf: substituir «estan... contacte» per «mantenen estretes relacions».
— 4art. paràgraf: substituir «de la J. C. de l'Estat espanyol» per «CJC d'Espanya».
— 5è. paràgraf: substituir «de la J. C. de l'Estat espanyol» per «dels CJC d'Espanya».

Apartat VIII

— 1er. paràgraf: introduir entre «casals de joves» i «associacions culturals»: «moviment d'alliberament de la dona» i eliminar «feministes».

Apartat X

— Títol, eliminar «es la revista».

CARACTERIZACIÓ DE LA NOSTRA EPOCA SITUACIÓ DE LA JOVENTUT

1.1.— Caracterització de la nostra època

Al llarg de tot el segle XX l'evolució dels coneixements de l'home ha aconseguit tot un seguit d'avenços i tècnics que ens han situat en unes condicions òptimes per desenvolupar el benestar social i la millora de les condicions de vida, ha fet donar un salt qualitatiu en el desenvolupament de les forces productives; és el que anomenem revolució científico-tècnica. S'han descobert les inmenses possibilitats energètiques, s'ha desenvolupat la cibernètica, la radioelectrònica, la tècnica espacial... Però en contraposició a tots aquests avenços, al món hi continua havent analfabets (en concret el 48 % dels adults dels països en vies de desenvolupament són analfabets), 40 milions de persones a l'any moren de desnutrició, dels quals la meitat són nens; 1.500 milions de persones no tenen cap mena d'asistencia mèdica; de cada mil nens nats vius, 200 moren abans de complir l'any, cent no arriben als cinc anys, i tant sols 500 compleixen els 40 anys; més d'un terç de la població de les ciutats viu en barraques; milions de persones treballen en condicions infrahumanes, no només als països menys desenvolupats, sino també als principals països imperialistes. Aquesta contradicció té la seva base en la diferent aplicació que té la revolució científico-tècnica, segons aquesta es desenvolupi als països socialistes o als països capitalistes. El capitalisme no s'utilitza per a millorar les condicions generals de la societat, sinó que es fa servir per augmentar el lucre del capital monopolista, per a augmentar l'explotació vers els obrers. Als països socialistes, pel contrari, es dóna un estret lligam entre els avenços científics i l'augment del benestar social, facilitats pels avantatges del sistema d'economia socialista, configurant-se com el principal mitjà de creació de les bases per l'establiment de la societat comunista. Com veiem, al món es dónen dues situacions molt diferenciades, que tenen la seva base principal en els diferents tipus de relacions de producció, un basat en la propietat privada dels mitjans de producció i l'altra basat en la propietat social. Aquestes diferències s'inicien l'any 1917 quan el poble rus realitzà la revolució que l'hauria d'alliberar del jou de l'explotació.

L'època contemporània s'inicia l'any 1917 amb el triomf de la Revolució Socialiste d'Octubre, quan per primer cop en la història el món es divideix en dos sistemes socials oposats: el Capitalisme i el Socialisme. Des de llavors fins ara el món capitalista s'ha anat reduint, mentre que el socialista es va ampliant. Actualment molts són els estats on el socialisme s'está construint, o on ja és una realitat (URSS, RDA, Txecoslovàquia, Polònia, Bulgària, Cuba, Viet-Nam, Kampuchea, Mozambique, Montòlia...).

La nostra època té com contingut principal la transició del capitalisme al socialisme i el comunisme; és l'època de la lluita entre dos sistemes socials oposats, de les revolucions socialistes (per exemple: URSS, RDA, Cuba, Vietnam, etc.) i d'alliberament nacional (Nicaragua), de l'enfosament de l'imperialisme per donar pas al socialisme.

L'existencia de dos sistemes socials oposats és la contradicció principal de la nostra època. Amb l'aparició del primer estat socialista, Rússia, i al quedar palés el que el sistema capitalista no era l'únic ni el més just que es podia donar; la lluita de clases va passar a prendre un caracter internacional, manifestant-se com la lluita entre la burgesia dominant al capitalisme i la classe obrera dominant al socialisme.

La contradicció principal de la nostra època té un caracter dirigent, doncs determina la solució de les altres contradiccions i, per tant, el desenvolupament de la història; és una contradicció que abraça totes les esferes socials, tant la política, com l'econòmica, com la ideològica, doncs es dóna en els tres sentits, i té un caràcter universal al desenvolupar-se d'una forma global a tot el món.

En el desenvolupament d'aquesta contradicció, dia a dia, la correlació de forces es decanta en favor del socialisme. Aquest fenòmen es dóna mercés a les tres principals forces revolucionàries mundials, que en la seva lluita contra l'imperialisme, per la pau, el socialisme i el progrés social, determinen la direcció, el contingut i els trets principals del procés mundial. Aquestes tres forces són:

El sistema socialista mundial, que és força per a la

classe obrera de tot el món. Que dóna un ajut real a aquells pobles que lluiten pel seu alliberament nacional. Que representa els principals interessos de la lluita per la pau, doncs totes les millores que suposen el sistema socialista no es podran donar plenament sense la pau i rebutjant de plé la cursa armamentista; i que són en definitiva la plasmació del que pot aconseguir el poble quan la classe obrera és la que regeix la societat.

La clase obrera dels països capitalistes i la seva avantguarda, els P. C., que porten a terme una lluita contra l'afany de lucre i opressió del capitalisme, des de dins mateix del sistema. La classe obrera dels països capitalistes cada cop veu més clar que l'únic mitjà per a alliberar-se del jou capitalista és emprendre el camí vers el socialisme.

Els moviments d'alliberament nacional, que lluiten per la indepèndencia nacional i l'alliberament social dels pobles i que comporten la desintegració del sistema colonial, per mitjà del qual un nombre d'estats són oprimits, explotats i expoliats per l'imperialisme.

Com a consequència directa del desenvolupament de la contradicció principal de la nostra època es genera la crisi general del capitalisme. Aquesta crisi s'inicia amb la I Guerra Mundial i la Revolució Socialista d'Octubre, i comporta que el capitalisme deixi de ser l'únic sistema mundial. La crisi del capitalisme va adquirir un caràcter general, ja que va afectar tots els aspectes de les relacions capitalistes. Afecta a tots els països capitalistes i fa trontollar la seva economia, règim estatal, estructura social, política, ideològica i cultural. Poc a poc el capitalisme perd països de la seva òrbita que passen al camp socialista. Tres són les etapes per les que passa aquesta crisi: en una primera és el capitalisme que s'enfronta a un sol estat socialista. En la segona ja és el sistema socialisa mundial enfrontat al sistema capitalista, a conseqüència de les revolucions efectuades a diversos països. La tercera etapa, l'etapa actual, es caracteritza per la correlació de forces en favor del socialisme i un major aprofundiment de la crisi de l'imperialisme, manifestat per l'augment de la reacció política, la intensificació de la lluita ideològica contra el socialisme i sobre tot per la inestabilitat econòmica provocada per la crisi de sobreproducció, que comdemna a milions de persones a una situació d'atur forçós.

1.2.— La joventut a la nostra època

La joventut, evidentment, no és aliena a la situació internacional, n'és part fonamental. Cada any augmenta el nombre de gent jove al món. Si a l'any 1980, els joves entre 15-24 anys eren 850 milions (20 % de la població mundial), a l'any 2000 es superaran els 1.000 milions de joves (ONU).

Es natural doncs, que els joves vagin assumint cada vegada un paper més important en la solució dels problemes específics dels joves i alhora en els grans problemes polítics, econòmics i socials de caire mundial. Però els joves de la nostra època, no viuen la mateixa realitat arreu del món, jugant un papel ben diferent i es troben en condicions de vida molt diferenciades; segons visquin a un país socialista, o a un país del capitalisme depenent o desenvolupat.

Els joves dels països socialistes tenen la plenitud de drets. No només reflectits a les Constitucions, sinó garantits per tot un sistema de mesures polítiques, econòmiques, jurídiques, organitzatives i materials. Mentrestant, els joves dels països capitalistes tenen redactats alguns drets a les Constitucions, però els factors econòmics, polítics, socials, jurídics i culturals, fan que no tots tinguin les mateixes oportunitats i que gran part d'ells no puguin exercir aquests drets.

El dret al treball, als països socialistes, està totalment garantit, i amb unes condicions salarials d'acord amb la quantitat i qualitat del treball. Mentre als països capitalistes, segons pronòstics i en concret als països de l'OCDE, a l'any 1985 s'arribarà als 31,5 milions d'aturats, dels que el 45 % seràn joves, i als països en vies de desenvolupament segons l'OIT, l'any 1980 hi havien 200 milions d'aturats, dels que 120 milions (60 %) eren joves. Aquesta realitat comporta als joves dels països capitalistes un grau important de dependència, marginació, sobrexplotació i manca de perspectives que determinen las seves possibilitats de realització com a persones.

En quant al dret a l'ensenyament, als països socialistes, es garanteixen el seu caràcter gratuït i científic, concessions de beques, l'ús gratuït dels llibres de texte, reducció en les tarifes dels transports... Mentrestant, als països capitalistes es segueixen mantenint uns index elevadíssims d'analfabetisme, dificultats per a la garantir l'escolarització (1980, aprox. 123 milions de nens entre 6-11 anys sense escolarització —UNESCO—), augmenta el fracàs escolar i cada vegada és més difícil pels fills de la classe obrera i les capes populars l'accedir a un ensenyament científic i de qualitat per les selectivitats econòmiques i la restricció d'horaris.

Pels joves dels països socialistes tenen gran importancia i són fonamentals pel desenvolupament personal i col·lectiu, el dret al descans, a la protecció de la salut, el dret a la cultura, el dret a desenvolupar un temps lliure creatiu, el suport a l'esport, la potenciació de l'associacionisme juvenil... Mentre que als països capitalistes tots aquests drets socials fonamentals pel jove i per qualsevol persona, són privilegi d'una minoria i respon el seu desenvolupament a uns interessos de la burgesia pel propi benefici i per tant com a perpetuadora del sistema capitalista.

El que queda clar és que als països capitalistes no s'ofereixen solucions reals als problemes de la joventut, al contrari, aquests problemes s'agreujen cada vegada més a mesura que es va profunditzant la crisi general del capitalisme. Per altra part, als països socialistes els joves poden estructurar les seves vides en funció de les seves inquietuds, aptituts i desitjos; tenen l'oportunitat de participar plenament en el desenvolupament de la societat, i aquesta els té en compte com una de les seves parts fonamentals, que garanteix l'evolució de la societat socialista vers la societat comunista.

Tot aquest cúmul de diferències entre els països capitalistes i els socialistes fan que cada dia siguin més els joves que creuen en el socialisme i en el comunisme com a única solució als problemes que pateixen, com l'únic mitjà d'aconseguir una societat més justa, sense cap tipus de discriminació.

1.3.— Compromís de la joventut en la solució dels problemes de la nostra època

El que es desprèn de tot el que s'ha exposat és la difícil situació en que es troban la joventut dels països capitalistes. I és precisament aquesta situació la que ens fa veure la necessitat de lluitar pels nostres drets, pels drets de la joventut, per aquells drets que són

fonamentals per a tota persona i que ja són realitat a una part important del món: als països socialistes.

Joves de tot el món estàn compromesos en la lluita per la pau; davant el perill real de guerra al que ens té sotmesos l'imperialisme estàn organitzant, justament amb altres sectors, capes i classes socials un fort moviment internacional per la pau al qual participen persones de diverses ideologies i interessos. Joves de tot el món estàn compromesos en la lluita contra la discriminació racial i qualsevol altre tipus de marginació. Joves de tot el món estàn compromesos en el moviment de solidaritat amb els pobles que lluiten pel seu alliberament nacional, contra l'imperialisme i el feixisme. Joves de tot el món lluiten contra l'atur i per un lloc de treball en condicions dignes. Joves de tot el món estàn lluitant per un ensenyament digne, científic i de qualitat; en definitiva, joves de tot el món estàn lluitant per defensar els seus drets.

Al calor de les lluites, es varen anar vertebrant organitzacions com la Federació Mundial de la Joventut Democràtica (FMJD) i la Unió Internacional d'Estudiants (UIE), que apleguen a organitzacions juvenils progressistes de tot el món, que criden als joves a organitzarse i lluitar pels seus drets y que amb més de 3.000 organitzacions juvenils de tot el món, han organitzat el Moviment dels Festivals. El primer d'aquests es va celebrar a Praga l'any 1947. El XII Festival de la Joventut i els Estudiants s'ha celebrat del 27 de juliol al 3 d'agost d'enguany a Moscou i ha representat una gran trobada de joves de tot el món compromesos en la lluita «per la pau, l'amistat i la solidaritat anti-imperialista».

Pel que fa a Catalunya, els joves no ens podem quedar al marge d'aquestes lluites; ens hi hem d'incorporar plenament. Hem de lluitar per la pau, i lluitar per la pau aqui passa per lluitar contra l'OTAN i les bases ianquis; hem de lluitar contra l'atur, per un lloc de treball per a tothom o un subsidi indefinit per aquells que vulguin treballar i no puguin fer-ho; hem de lluitar per unes condicions dignes de treball, hem de lluitar contra l'economia sumergida que està suposant que milers de persones treballin en unes condicions infrahumanes i de sobreexplotació; hem de lluitar per un ensenyament públic científic, de qualitat, laic, català i gratuït; hem de lluitar per una infraestructura digna als barris, per centres on els joves es puguin trobar per fer allò que més els interessa, on se'ls ofereixi una cultura popular i progressista i no un succedàni impregnat d'ideologia imperialista; hem de lluitar par conquerir el nostre dret a l'autodeterminació. En definitiva, per tots aquells drets que són nostres i que se'ns estàn negant.

I quan diem que tots aquests drets són nostres, no estem dient que són dels joves comunistes; estem dient que són de tota la joventut, i per tant a tota la joventut ens correspon lluitar per a aconseguir-los. Però és a nosaltres, als joves comunistes, a qui ens correspon orientar i impulsar la lluita, a qui ens correspon organitzar als joves i estructurar el moviment juvenil, doncs en som la part més conscient. Hem de fer que el màxim nombre de joves s'organitzi i es movilitzi per lluitar pels seus drets, i això només ho podrem aconseguir aportant unes propostes clares a la joventut, amb uns objectius concrets que uneixin als joves progressistes, que serveixin d'instrument d'unió i orientació en la lluita, que vagi més enllà del pur electoralisme, que assenti les bases d'una acció conjunta; en definitiva, **una politica d'esquerres**. Una politica d'esquerres que lluiti per un canvi real, pel canvi que 10.000.000 de persones esperaven i que s'ha quedat reduït a res. I aquesta politica d'esquerres els comunistes la tenim elaborada en el programa de set punts que va aprovar el Comitè Central del PCC l'estiu del 1983 i que ha estat ratificada pel VII Congrès del PCC. Es un programa que assenta les bases per l'unitat de l'esquerra, per la configuració d'un front antimonopolista i antiimperialista que lluiti per la reducció del poder dels monopolis i contra la penetració, cada vegada més intensa, de l'imperialisme al nostre pais.

A partir d'aconseguir estructurar el moviment juvenil i fer que els joves en el seu conjunt lluitin pels seus drets, és com aconsseguirem contribuir en la millora de les condicions que facin possible iniciar el camí vers el socialisme al nostre pais. Els comunistes no poden perdre de vista aquesta fita, que és l'única que garanteix poder avançar vers el comunisme. Nosaltres sabem que el capitalisme porta inherents un seguit de contradiccions que fan impossible que la persona es desenvolupi plenament i en harmonia amb la resta de persones, doncs és impossible fer-ho en una societat basada en l'explotació de l'home per l'home, i els comunistes sabem que això tan sols és possible fer-ho en una societat sense classes, on la col·lectivitat possibiliti el desenvolupament de l'individu, on es treballi conjuntament pel bé de la societat, on l'individu aporti a la societat segons la seva capacitat i rebi de la societat en funció de les seves necessitats.

Però aquesta societat no serà possible sense un canvi radical de la societat capitalista, sense trencar les bases de dominació del capitalisme, és a dir, fer la Revolució.

Però lluitar per la Revolució és una tasca diaria, constant, que va creant les condicions per a aconseguir l'objectiu de tot revolucionari: transformar la societat. Lluitar per la Revolució en aquests moments és lluitar pels drets de la joventut, per una politica d'esquerres, pel canvi real, per anar incorporant cada die més joves als CJC. Per que aixi siguin més els joves que lluitim per transformar la societat, pel socialisme i el comunisme.

2.1. Historia del moviment juvenil

Cap a finals del segle passat i principis d'aquest es produeix a Catalunya una progressiva industrialització, el que comporta un augment del proletariat. Com a fruit de les duríssimes condicions a les que es veu sotmesa la classe obrera, i en particular l'explotació que pateix la joventut (cal recordar les jornades de 15 hores, el treball infantil, etc.) es desenvolupa tot un seguit de mobilitzacions i lluites obreres, que de forma ascendent porten a la progressiva organització dels obrers en associacions sindicals: UGT, CNT (la central ampliament majoritària).

En aquest període van apareixent tot un seguit de centres de tipus cultural, esportiu, etc., dirigits per l'església, que intenten anar introduint posicions dretanes i populistes entre els joves. Malgrat tot, la joventut obrera més avançada es va anar organitzant en Ateneus populars, que juntament amb la CNT seran les organitzacions on s'enquadrin una gran part dels joves obrers.

Amb l'arribada de la dictadura de Primo de Rivera, el moviment obrer pateix un cert retrocés, cosa que incideix també en la lluita i l'organització juvenil. En aquests moments i sota l'auguri de la Gran Revolució d'Octubre es constituirà el PCE (1921), partit que tindrà una gran influència en el posterior desenvolupament històric de la classe obrera i de la joventut.

Amb la caiguda de la dictadura i el sorgiment de la II República espanyola, el moviment associatiu juvenil tindrà el major desenvolupament que s'havia donat fins aleshores a Catalunya. Es crearan i desenvoluparan tot un seguit d'associacions de diversa mena (culturals, esportives, sindicals, recreatives, polítiques, professionals, etc.). A l'any 1932 neix la Joventut Comunista de Catalunya, el desenvolupament i actuació de la qual està molt lligat al PCC. Un any després (1933) s'escollirà com a Secretària General a Lina Odena que morirà heroicament al Front de Granada defensant la República contra la rebel·lió feixista.

Els joves participaran activament en la Revolució d'Octubre del 34 juntament a la classe obrera, i la repressió que segueix a aquesta revolució unirà a la gran majoria dels joves en defensa de la llibertat i en solidaritat amb els represaliats.

En aquesta situació, quan la República estaba en perill i el feixisme obria les seves urpes per atrapar la jove democràcia, els joves van unint-se en un bloc antifeixista que conduirà a la formació d'una organització marxista-leninista que aplegarà a centenars de milers de joves: la JSU.

Serà el 2 de febrer de 1936 quan s'inician les converses que culminaran el 8 de juny del mateix any amb la creació de la JSUC, a la qual s'hi integraran quatre organitzacions juvenils marxistes. El comitè d'enllaç decidirà donar a la JSU de Catalunya un «caràcter nacional català, establint al mateix temps estrets lligams amb l'organització de la JSU d'Espanya». Aquesta organització, basada en el marxisme-leninisme s'adhereix a la Internacional Comunista Juvenil i constituirà l'avantguarda organitzada de la joventut catalana durante la guerra nacional-revolucionària al costat del PSUC. La JSUC serà la columna vertebral de la joventut antifeixista organitzada en l'Aliança Juvenil Antifeixista (AJA), tant al front (on es distingirà per la seva combativitat i heroisme) com a la reraguerda, en les tasques d'organització i producció.

La JSUC es va reorganitzar al poc d'haver finalitzar la guerra nacional-revolucionària, sota la més crua repressió dels primers anys del franquisme. En las més difícils condicions de la clandestinitat es van reagrupar nombrosos nuclis de la JSUC que lluitaren abnegadament contra la dictadura. Va reaparèixer *Juliol*, òrgan central de la JSUC, i als primers anys de la dècada dels cinquanta la JSU va deixar d'existir com a organització.

La dictadura va crear el «Frente de Juventudes» i la OJE, que malgrat ser pràcticament obligatòries mai van arribar a ser a Catalunya organitzacions de masses. Per una altra part, l'església «nacional-catòlica» torna a crear tota una mena de centres de diversos tipus, amb l'objectiu d'introduir la ideologia feixista entre la joventut. Aquests centres de l'església tindran una gran influència entre els joves (sobre tot a les zones rurals) creant-se organitzacions dirigides a sectors concrets de la joventut.

Però serà durant els anys seixanta quan resorgeixi el moviment juvenil. Aquest procés estarà determinat per diversos motius. Les lluites obreres s'extenen arreu de Catalunya. Aquestes lluites estan encapçalades per CC.OO., que, creades a finals dels anys 50, aconseguiran el seu gran desenvolupament a Catalunya durant els anys 60. A la universitat creix un moviment clarament antifeixista (per exemple la Caputxinada i el sorgiment del moviment de PNN, com a dades importants). La revolució cubana i el Maig del 68 porten a joves a posicions compromeses contra el feixisme.

Al novembre de 1961 el Comitè Central del PCE decideix impulsar la reconstrucció de la joventut comunista: sorgeix la UJCE que poc a poc es va organitzant als centres més importants de l'estat. Potenciats per la JCC van apareixent a Catalunya tot un seguit de moviments i associacions juvenils. Així tenim el sorgiment de gran quantitat de centres excursionistes recolzats per organitzacions cristianes progressistes, que tindran un paper important en la concienciació de la joventut catalana. Neix un moviment juvenil obrer directament vinculat a les lluites de la classe obrera, però amb especificitat pròpia (essent de gran importància les eleccions de delegats juvenils). La vida cultural catalana es va desenvolupar amb força (neix la Nova Cançó, Congrès de Cultura Catalana, etc.). Als barris, amb les seves associacions de veïns encapçalant-ho, es viuen jornades de lluita constantment, a les que la joventut hi juga un paper molt important. Totes aquestes lluites tenen un denominador comú: acabar amb el feixisme. Així, es constitueix la Taula de Joves i el Consell de Forces Polítiques juvenils que fan seu el lema de l'Assemblea de Catalunya: «Llibertat, Amnistia, Estatut d'Autonomia».

El Comitè Nacional de la JCC, organització avantguarda de la joventut catalana, es constituirà l'1 de juliol de 1970, quan ja té els seus nuclis repartits per gran part de la geografia catalana. L'organització dels joves comunistes va jugar un paper decisiu a les lluites populars dels darrers anys del feixisme. Al Primer Congrès, celebrat el 1977, la JCC compta amb més de 4.000 militants i milers de joves al seu voltant.

Pero un altre cantó, a la tardor del mateix any (1977) es fa la cloenda del I Congrès de la Joventut de Catalunya. Aquest Congrès va començar a desenvolupar-se al maig de 1976 i va tenir grans èxits a moltes localitats catalanes. A aquest Congrès es van discutir els grans problemes que tenien plantejats els joves de Catalunya (atur, marginació social, drogues, etc.) i ja s'hi comencen a donar tot un seguit de plantejaments reformistes. Al mateix es decideix crear el Consell

Nacional de la Joventut de Catalunya, que es configurarà com un organisme burocràtic sense capacitat per resoldre els grans problemes que té avui plantejats la joventut de Catalunya.

En aquest període (la transició) apareixen tot un seguit de factors que comportaran la disminució y pràctica desaparició temporal del moviment juvenil. L'esquerra accepta que sigui la dreta qui dirigeixi el procés de la «reforma» traïnt a milers de joves que s'havien mobilitzat juntament amb la classe obrera en contra del feixisme i que esperaven un canvi real de la situació.

S'ha de destacar, per la influència que tenia entre els joves, la crisi desencadenada a la JCC. Després de la celebració del seu Primer Congrès comença a reuir paral·lelament els seus efectius i la seva influència al moviment juvenil. El capital immens amb que es comptava es va quedar pel camí, malbaratat per una direcció que va renunciar a continuar la tasca de lluita, essent la JCC on primer es va introduir l'eurocomunisme; al mateix temps l'aparell intern es va burocratitzar, arribant-se pràcticament a un buit organitzatiu, a un inexistent treball de masses, a un abandonament total dels principis marxistes-leninistes. Com a conseqüència es va arribar al II Congrès, al maig de 1980, dos anys i mig després del primer, amb menys de 600 militants reals, xifra que un any després quedarà per sota de la meitat. A aquest II Congrès els eurocomunistes qüestionaven la necessitat i el paper d'una organització juvenil comunista. Des d'aquests moments s'inicia un procés que acaba amb l'expulsió de les organitzacions més nombroses i conscients de la JCC, les quals, després d'un breu període, s'integren al PCC, sorgit al VI Congrès dels Comunistes de Catalunya, com a continuador del PSUC.

Devant la pràctica disolució de l'avantguarda de la joventut catalana (JCC) es produeix a aquest moviment juvenil un procés de crisi que el portarà per un cantó a concepcions de tipus reformista i per un altre als braços de la dreta nacionalista i de l'església. En aquest procés, el moviment juvenil és progresivament aïllat dels problemes reals de la joventut i portat al conformisme, essent els joves obligats a deixar les posicions combatives que havien mantingut fins aleshores.

Tot aquest procés es produeix en mig de la crisi econòmica més gran que ha conegut el nostre poble, que forma part de la crisi general del capitalisme, i que ens porta a l'actual situació, en la qual les lluites de la joventut reneixen de nou, tot cercant un projecte clar que defensi els seus drets i plantegi un canvi real de la seva situació.

En aquest període, el 5 de desembre de 1982, neixen els CJC: Organització Juvenil comunista, continuadors de les lluites heroiques de la JSU i hereus de la tradició antifeixista de la JCC, que com a avantguarda de la joventut catalana potencia un moviment juvenil que lluiti i defensi els drets de la joventut.

2.2. Ser joves a la Catalunya dels 80

Ser jove a la Catalunya dels 80 ve determinat pel procés històric i per la crisi general del capitalisme. Ser joves a la Catalunya dels 80 és pertànyer a un sector social heterogeni, però objectivamente interessat en lluitar per uns interessos i aspiracions comuns: la lluita pels seus drets.

Al 1981 els joves compresos entre els 14 i els 24 anys eren un total de 895.000, el que suposa un 15 % del total de la població catalana. Només a cinc comarques (Barcelona, Baix Llobregat, Maresme i els dos Vallès) hi ha un total de 584.343 joves, el que suposa un 70 % del total dels joves catalans.

La inmigració provinent de fora de Catalunya, al contrari del que pugui semblar, és molt baixa; així tenim que a Cornellà (ciutat amb un alt índex immigratori) només el 25 % dels joves han nascut fora de Catalunya. En canvi, els joves de l'anomenada «segona generació d'immigrants» suposen un 80 %, mentre que a Barcelona capital sumen un 42 %, baixant aquest percentatge sensiblement a les comarques no incloses al cinturó de Barcelona.

Del total de joves, formen part de la població activa un total de 500.000, representant un 19 % d'aquesta. D'aquests 500.000 joves, només tenen feina la meitat; contant-s'hi un gran percentatge de treballadors de l'«economia submergida», és a dir, joves que no tenen cap dret com a treballadors i estan permanentment exposats a l'arbitrarietat de la patronal. La situació d'aquests joves és tan preocupant que ni tan sols existeixen dades fiables sobre el nombre total de treballadors en aquestes condicions.

El 50 % del total de joves que forma part de la població activa està en atur. Es a dir, més de 250.000 actualment a Catalunya no tenen cap mena d'ocupació, d'aquests, menys del 20 % són els que reben algun tipus de subsidi. Un de cada dos aturats és jove; però si tenim en compte els joves compresos entre els 16 i els 19 anys la situació és més preocupant, ja que el 70 % d'aquests joves està en atur. Per un altre cantó, malgrat no tenir cap tipus de document oficial, coneixem barris on els joves en atur són un 80 %.

Aquests joves són víctimes directes del major problema de la joventut catalana, trobant-se en molts cassos en situacions insostenibles, que els porten a sortides individualistes, com la droga (18.000 heroinomans a Barcelona, 70 % dels joves han tastat algun tipus de droga, i el 24 % d'aquests les consumeixen amb assiduïtat) i a la marginació social.

En l'actualitat existeixen a Catalunya uns 400.000 estudiants amb edats compreses entre els 14 i els 25 anys.

A les escoles de Formació Professional van estudiar durant el curs 84-85, 134.272 estudiants i a BUP-COU un total de 167.089 estudiants. La divisió actual de l'ensenyament secundari en dos sistemes d'estudi, unit als pretèrits plans d'estudi fan que el jove senti els estudis com una cosa allunyada de la seva vida diària. Per una part la FP és un ensenyament que no serveix per a introduir-se al sistema productiu, i per l'altra els estudis de BUP i COU estan basats tan sols en l'aprenentatge d'un seguit de dades sense possibilitat pràctica.

A la universitat hi estudien al voltant d'uns 110.000 estudiants, comptant les tres universitats catalanes. Es una universitat massificada que manté trets elitistes, de classe i reaccionaris: augments continus de les taxes —en el període 1972-1980 van passar en Números Index de 100 a 565—; manteniment d'antics plans d'estudi; beques quasi inexistents en la pràctica, etc. Els joves que venen de la classe obrera són un percentatge molt baix i van en progressiva disminució.

La desocupació i la situació de l'ensenyament a Catalunya tendeix a apropar als grans sectors de la joventut (la joventut treballadora per un cantó i els joves estudiants per l'altre) en lluita per un objectiu comú: el dret al treball i l'estudi.

La joventut no és un sector homogeni, la situació d'un jove obrer no és la mateixa que la dels joves estudiants, ni la mateixa que la dels aturats; els joves procedeixen de diverses classes socials, però els

895.000 joves catalans es troben indissolublement units en la lluita pels seus drets i majoritàriament desitjen, en unió a la classe obrera i sectors populars, una Catalunya que defensi els interessos socials i nacionals de les grans masses trebaladores.

2.3. Actualitat del moviment juvenil

A l'actualitat hi ha una dissociació entre el baix nivell d'organització de la joventut i la gran quantitat de joves que participen a diverses lluites en defensa dels seus drets (mobilitzacions per la pau, contra l'atur, en defensa d'un ensenyament digne, etc.).

2.3.1. El moviment per la pau ha estat potser una de les tasques on el jove ha vist més clarament i al lloc on s'ha incorporat de forma massiva a les mobilitzacions i diverses activitats portades a terme sota el lema «Per la sortida immediata d'Espanya de l'OTAN, pel desmantellament de les bases ianquis i en contra dels pressupostos bèl·lics».

Aquest moviment es caracteritza per la gran participació de joves a les diverses activitats que s'organitzen, però amb una organització composada per grups reduïts que són els encarregats de realitzar les diverses tasques. Existeix el que és el cap del moviment, com és CDD i el CCPD, però amb poca incidència als barris i pobles. Les tasques que han sortit d'aquest moviment són múltiples, des de xerrades explicatives fins a referèndums locals, passant per cadenes humanes, tancaments, etc. Però una de les que s'ha de remarcar per la seva gran importància és la campanya que es va convocar contra la visita de Reagan, que constava de cinc dies de mobilitzacions i que va arribar a reunir a Barcelona a més de mig milió de persones, on el contingut era clarament antiimperialista, en favor de la pau, contra l'OTAN i contra la dependència política, econòmica i militar.

S'ha de destacar la gran participació de la classe obrera a aquestes mobilitzacions i els intents d'introduir aquest moviment a les fàbriques, amb el que s'aconseguirà que la classe obrera, a més de participar a les mobilitzacions (cosa que s'ha donat) sigui la columna vertebral d'aquest moviment.

2.3.2. El moviment obrer es troba en un procés de recuperació del sopor que els darrers anys havia patit. Un factor important a tenir en compte és la inestabilitat laboral, cosa que entre la joventut és quelcom generalitzat. Aquest factor impedeix la creació i manteniment d'un moviment obrer de caràcter juvenil estable, si bé s'ha d'assenyalar que dins d'aquest procés de recuperació, la incorporació i participació dels joves a les tasques d'organització estan resultant molt positives. Com a qüestions concretes podriem remarcar en primer lloc l'avanç que s'ha donat pel que fa a la lluita conjunta des de posicions de classe; també hem de recordar que devant les constants provocacions que està patint la classe obrera i el conjunt dels treballadors, els joves apliquen una solidaritat activa a tots els nivells, tenint clar que l'enemic és el mateix. Aquesta realitat està resultant, en la pràctica, un rebuir obert als intents que permanentment estem patint per tal de situar al Moviment Obrer en posicions debilitades, claudicants i reformistes.

Pel que fa al Moviment Sindical podem veure que no ha existit en els darrers anys una participació directa a l'interior dels sindicats, situant-se aquests un tant distants del moviment juvenil, oblidant-se, en la major part dels cassos, de les reivindicacions més immediates dels joves treballadors (actius o no). La xifra d'afiliació sindical per part dels joves, actualment, és d'aproximadament un 1%; això ha estat fruit de la burocratització que als darrers temps ha patit el moviment sindical i en concret CC.OO., on les posicions oportunistes han impedit que el Sindicat mantingui el contingut de classe i combatiu que sempre l'havia caracteritzat en la defensa dels interessos de la Classe Obrera i en conjunt dels treballadors. Malgrat tot, al darrer període viscut s'observa un increment a la vida sindical per part dels joves, això es concreta en la constitució de diverses Secretaries de Joves al si de CC.OO. En el que faci referència a les tasques sindicals també podem parlar de la incorporació de joves, fonamentalment en el que fa referència a la lluita de resistència a la crisi i defensa dels llocs de treball, així com la defensa de la llibertat sindical i les millores de les condiciones de vida de la classe obrera.

Respecte al moviment dels aturats podem dir que aquest ha viscut un avanç important en el que es refereix fonamentalment a l'organització i ampliació del mateix. Indubtablement en aquest cas, els joves han aconseguit un protagonisme important. La seva participació en la constitució i direcció de les moltes assemblees unitàries ha estat decisiva i per això es pot parlar d'un moviment que agrupa a milers de joves en torn a la lluita contra l'atur i la recerca constant d'alternatives vàlides, que per un cantó combateixin les conseqüències que l'atur comporta i per un altre faci millorar les condicions de vida dels joves aturats i del conjunt dels treballadors. A principis de febrer aquest moviment es va donar d'una estructura a la Primera Trobada de Joves contra l'Atur, celebrat a Sant Vicens dels Horts, d'on surt la Coordinadora Nacional de Joves Contra l'Atur Juvenil. A partir d'aquests moments i de forma coordinada, la constància d'aquest moviment s'ha manifestat sobre tot en les activitats diàries de les mateixes assemblees i en mobilitzacions generals com les celebrades el febrer contra l'AES, o les convocades i dirigides per la Coordinadora Nacional durant els dies del 4 al 7 de març, on van participar més de 25.000 joves als diversos actes (manifestacions, assemblees...) on es va saber arribar (com quelcom necessari del moviment) a la incorporació de diverses entitats socials i a la unitat d'acció amb els joves estudiants que fan seva aquesta lluita.

2.3.3. Respecte a l'ensenyament mitjà, després d'un llarg temps de passivitat del moviment estudiantil i per tant la seva desorganització, provocada durant el procés de transició, aquests darrers anys hi ha hagut un progressiu augment de mobilització i participació dels estudiants, per a intentar donar resposta a la nefasta situació que té l'ensenyament i també a tots els problemes que ens rodejen dins de la societat (atur, OTAN, etc.). Aquest augment de participació i mobilització ha portat necessariament a la necessitat d'organització i de coordinació, apareixent la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà (CEEM) amb un caràcter més estable que totes les coordinadores anteriors, que sorgien per temes concrets i amb poca solidesa, el que les portaba a la seva desaparició. Aquesta Coordinadora (CEEM) ha agrupat en aquest darrer període a més de 40 centres en base a una plataforma àmplia i uns criteris organitzatius clars i democràtics, el que li ha fet estar (amb les seves limitacions) al cap de les reivindicacions estudiantils i més enllà, participar en la campanya «Defensem l'escola pública i la seva qüalitat», convocant als estudiants a les importants manifestacions que s'han realitzat al darrer període, tant a nivell central com a nivell local, i realitzant el 1er. festival dels estudiants

amb el lema de la campanya, recollint signatures, etc. Però també la Coordinadora ha participat en la lluita contra l'atur, convocant les mobilitzacions contra l'atur del 4 al 7 de març, i en la lluita per la pau, convocant a la manifestació contra Reagan; totes amb gran participació d'estudiants.

Per un altre cantó, a aquest darrer període, amb l'augment progressiu de la participació dels estudiants, s'han donat experiències interessants en la constitució de comissions culturals, comissions esportives, activitats dins els centres d'estudi que potencien la participació estudiantil i que són reflexe d'una necessitat: la creació de l'associativisme estudiantil. Però aquest associativisme estudiantil, en lloc d'adquirir un caràcter unitari, progressista i que connecti amb els problemes de la joventut, està adquirint (impulsat per diverses organitzacions polítiques) un caràcter sectari i partidista que posa en perill la unitat del moviment estudiantil.

Per això cridem a totes les organitzacions progressistes d'esquerra a prendre el compromís i la responsabilitat de reflexionar per tal d'avançar vers una sola associació estudiantil.

2.3.4. El moviment estudiantil universitari, igual que el d'Ensenyament Mitjà, s'ha caracteritzat durant aquest darrer curs per un ascens de la lluita i de l'organització estudiantil. Hi han hagut diverses mobilitzacions amb distinta influència: contra els Números Clausus a la facultat de periodisme, mobilitzacions del 4 de desembre contra l'augment de les taxes, per un canvi en la política de beques i per un major pressupost per a la universitat. Aquestes mobilitzacions van arribar al seu punt culminant, durant aquest any, el 14 de març amb la convocatòria d'una vaga general universitària (a tot l'estat) realitzada per la Coordinadora d'Estudiants Universitaris que va aglutinar a 10.000 estudiants a la manifestació de Barcelona; realitzant-se, a més, diverses activitats reivindicatives (ocupació de la Conselleria d'Ensenyament de la Generalitat, etc.). Com a resultat d'aquestes mobilitzacions i constants assemblees amb irregular asistència a les diverses facultats i escoles, s'ha anat creant un moviment reivindicatiu com no existia des del 80 (mobilitzacions contra la LAU) que intenta tenir una continuitat pel que es convoca l'acció de pagament fraccionat de les taxes al curs 85-86, com a mesura de presió i que ha estat un nou pas per a organitzar i fer que augmenti el nombre d'estudiants a les diverses mobilitzacions en defensa d'una universitat pública, democràtica, catalana, científica i descentralitzada que en definitiva són els objectius del tradicional moviment estudiantil.

També a la universitat han sortit diverses associacions estudiantils. Creiem que es positiu que sorgeixin aquestas associacions, que en definitiva seran de gran importància pel desenvolupament d'un moviment universitari fort. Malgrat tot, hem d'analitzar tot un seguit de factors preocupants. Per una banda, la dreta s'uneix sota la bandera del nacionalisme i potencia una sola associació: la FNEC. L'esquerra, en canvi, es mostra dividida: surt l'AJEC i l'ACE. La primera (AJEC) adopta unes posicions purament acadèmicistes, oblidant la realitat social que envolta als joves estudiants i no lluita per la defensa dels drets que com a joves tenen també ells. l'ACE, que en el seu primer document públic també adopta posicions plenament academicistes, en canvi s'emmarca dins el marc nacionalista d'esquerres, que si bé és un dels sectors que ha de participar en l'associació d'estudiants progressistes, no és l'únic. Com a resultat, la gran majoria d'estudiants es troba aliè a aquestes associacions. Esperem que en un futur proper es pugui construir aquesta associació d'estudiants progressistes que tants estudiants desitgen que sigui de veritat una organització en la que s'uneixin tots els estudiants progressistes i d'esquerres, que sigui capaç de formar un bloc unitari en front a l'ofensiva de la dreta (FNEC) i defensi els drets d'aquests dins la problemática general de la societat.

2.3.5. Temps lliure: L'oferiment que el sistema dona a la joventut per al temps lliure és marcadament consumista i individualista, en lloc de desenvolupar l'esperit creador. Es un oferiment de simple reproducció; al jove no se li donen els mecanismes ni els elements necessaris per a que pugui ocupar el seu temps lliure en activitats creadores, en canvi se l'aboca al consumisme, a reproduir uns models tipificats que el porten a l'evasió, a l'alienació i a l'individualisme.

Des de l'administració i en concret des dels ajuntaments, que són els que més «iniciatives» llancen en aquest camp, es realitzen tot un seguit d'activitats en les quals el jove es un simple receptor.

Com a conseqüència d'aquesta situació, la passivitat i la rutina són els denominadors de la major part de les activitats en que prenen part els joves. Aquestes són veure la televisió (un promig de dues hores diàries en dies laborables i bastantes més en els festius), escoltar música, anar al pub, a la discoteca i anar a veure espectacles esportius o bé practicar l'esport, malgrat la manca d'instal·lacions. En canvi l'afiliació i assistència a centres culturals ocupa molt poc als joves.

2.3.6. Cultura. L'imperialisme i els monopolis desenvolupen al nostre pais una lluita d'idees a fons, orientada a dominar i sotmetre les consciències de la nostra joventut i del nostre poble. Cerquen qualsevol mitjà per a desviar el pensament dels joves dels seus problemes, la manera de desarrelar a la joventut de la història i les tradicions del nostre poble, intenta enfrontar als joves, impulsant el particularisme; a sobre, amb tot això obtenen grans beneficis econòmics, potenciant el consumisme entre la joventut.

Introdueixen, amb la complicitat del govern de CiU com del PSOE (tant des del govern central com des dels ajuntaments, diputacions, etc.), formes culturals anglosaxones, s'esforcen per difondre «el tipus de vida americà».

Converteixen la cultura en objecte de consum i de dominació; d'eliminació de creativitat i de la participació activa dels joves en el desenvolupament de la cultura. Ens venen modes que es succeeixen ràpidament per a donar pas a altres, sorgeixen desvinculades del nostre poble, de la nostra història, dels nostres problemes. Potencien l'individualisme a sectors importants de la joventut. Creen ments uniformes i estereotipades.

Sorgeixen noves corrents anomenades avantguardistes i d'innovació, que es caracteritzen per estar absolutament desconectades de la realitat. A elles només hi poden accedir els seus creadors, conformant-se com a cultures minoritàries i elitistes.

Per un altre cantó, CiU, amb la seva política populista intenta utilitzar la cultura tradicional de Catalunya per les seves finalitats partidistes. Es presenten com els únics defensors de la cultura catalana, carregant-la d'un marcat caràcter classista i conservador, el que provoca un rebuig de sectors importants de la joventut i del nostre poble, que veu la cultura catalana com un reflexe de CiU. L'esquerra l'hi hem deixat fàcil, hem abandonat a les seves mans la cultura i tradicions del nostre poble, que l'utilitza per a

ampliar el domini polític i ideològic de la burgèsia sobre amplis sectors de les capes populars.

En l'actualitat hi han alguns artistes progressistes, que amb una clara voluntat de recuperar les tradicions culturals i de lluita del nostre poble, posen al servei de les masses l'art i la creació com a elements essencials per al desenvolupament personal i col·lectiu, convertint la cultura en un element més de lluita contra l'imperialisme i els monopolis. Aquests artistes estan sotmesos a la marginació per part dels grans mitjans de comunicació de masses; i tenen avui, desgraciadament, poca incidència.

2.3.7. Organitzacions polítiques. Hi han pocs joves que perteneixin a organitzacions polítiques, només un 1 % del total. Malgrat tot, això no significa que els joves passin de tot: a les eleccions els joves voten en major mesura que els adults i el seu vot és majoritàriament d'esquerres. La tendència política expressada pels joves és majoritàriament d'esquerres.

Les organitzacions existents s'emmarquen en dos grans blocs. El bloc de dretes, composat per NN.GG. i JNC (aquestes darreres van tenir un gran creixement als anys 80-81, basant-se en la política populista i la demagògia del nacionalisme burgès). El bloc d'esquerres conformat per la JSC (que va tenir un gran avanç després del triomf electoral del PSOE l'any 82), per la JCC (que es dedica a fer un treball purament institucional i burocràtic des de dalt), per les forces nacionalistes d'esquerres (les quals han tingut diversos alts i baixos, degut sobre tot a la identificació actual del nacionalisme amb el nacionalisme dretà de CiU) i finalment per l'organització juvenil comunista: CJC, constituïda el 5 de desembre de 1982. Una dada a tenir en compte és la no correspondència entre la influència d'un partit entre la societat en general i la incidència de la seva organització juvenil.

Avui es viu un procés de cambi, lent però ferm, de la situació. El sorgiment dels CJC imprimeix un impuls important al moviment juvenil. Valorem positivament el que els companys de la JSC adoptin posicions clarament d'esquerres en temes tant importants com l'OTAN, l'atur juvenil, l'autodeterminació, etc. Si bé aquestes posicions teòriques no s'estan concretant en la pràctica, cosa que esperem succeeixi properament. Per una altra part, l'existència de tot un seguit d'organitzacions nacionalistes d'esquerra, ens sembla també positiva ja que estan adoptant posicions correctes en diversos temes. Si bé ens preocupa la creixent incidència de posicions independentistes entre gran quantitat de joves. Posicions que, partint d'una idealització errònia del concepte de «nació catalana», obliden la problemàtica social en la que es troba immers el jove (per tots els seus drets i no només per un). Aquesta situació ens fa tenir grans esperances en la possibilitat de crear un ampli moviment juvenil progressista vers el qual poc a poc van confluint la majoria d'organitzacions, si bé som conscients de les diferències que encara hi han.

2.3.8. Associacions d'esplai i escuts. Aquestes organitzacions són múltiples i diverses. Durant la dictadura, sobre tot als darrers temps, van jugar un important paper en la lluita antifeixista, el que els hi va suposar que gran quantitat de joves s'hi unissin. En el període de la transició aquestes organitzacions comencen a perdre protagonisme, això és degut a diversos motius, entre els que s'ha de resaltar el fet que la JCC anés abandonant paulatinament el treball dins aquestes organitzacions i les deixés en mans de la burgèsia; malgrat tot encara hi han milers de joves que es mouen al seu voltant. El treball i l'existència d'aquestes organitzacions és molt positiu per a la joventut, doncs per una part potencien l'associacionisme i l'organització dels joves i per l'altra posen al jove en contacte amb la natura, potencien el desenvolupament de la iniciativa pròpia, etc. Però aquest treball, en general, es desenvolupa en desconexió de la realitat social que les envolta.

Gran part d'aquestes organitzacions estan influides per l'església catòlica o per sectors nacionalistes, i són les que més ajut econòmic reben de la Direcció General de Joventut. Tot això és degut a l'interès de la dreta en penetrar a aquestes organitzacions com una forma important de dominar ideològicament al jove en el seu lleure. Això ens fa veure la necessitat del treball dels joves comunistes vers aquestes organitzacions per tal que tornin a ser allò que eren fa uns anys, doncs malgrat tot, la major part dels joves hi treballen sense cap altre tipus d'interès que el desig de fer una tasca de cara als nens en el seu lleure.

2.3.9. Entitats esportives. Aquestes entitats són el sector que més joves agrupa de tot el món associatiu juvenil: el 40 % del total dels joves associats. Però per mitjà de l'esport es potencia des de la major part de les entitats l'individualisme, la competitivitat; fins i tot un gran nombre de joves inscrits a una entitat esportiva hi estan només per a presenciar l'esport-espectacle; es pot dir que el Barça és l'entitat amb major nombre de joves associats de tot Catalunya.

En canvi, l'esport popular és oblidat, deixant-lo a segon terme. La manca d'instal·lacions esportives, per no dir la inexistència d'aquestes, és un tret comú de la majoria de barris dels pobles i ciutats de Catalunya. Amb la manca total d'instal·lacions s'està negant al jove un dret com és el de poder practicar algun tipus d'esport.

El moviment excursionista mereix que se'l consideri amb caràcter propi, doncs és un moviment molt arrelat a Catalunya, i del qual n'existeixen nombrosos grups i entitats a la major part dels pobles. Es un element positiu que demostra els desitjos de gran quantitat de joves d'organitzar-se. El moviment excursionista potencia l'acostament de molts joves a la natura, essent això un factor molt interessant en la formació del jove. Malgrat tot, en l'actualitat aquest moviment, sobre tot a partir de que els joves comunistes l'abandonessin quan havien estat ells els que l'havien començat a organitzar, s'està caracteritzant per tendències de tipus nacionalista burgès, que intenta aïllar al jove de la problemàtica social que l'envolta. Malgrat això, algunes associacions comencen a llançar importants iniciatives entre els joves dels barris on es mouen.

2.3.10. Institucions. Existeixen diverses institucions i organismes que tenen competències en aquest tema. En primer lloc la Direcció General de Joventut, que aplica una política clarament de classe (CiU). Les seves iniciatives són clarament burocràtiques, realitzant una política de serveis, la qual seria positiva si anés acompanyada d'altres iniciatives, però al ser l'única que es realitza, queda totalment allunyada de la realitat juvenil i no aborda els problemes reals dels joves catalans. Per una altra part CiU amb la seva política no potencia en cap cas, sinó que impedeix per tots els mitjans al seu abast l'organització dels joves. Pel que fa a la política de subvencions podem veure que és un reflexe de la política classiste de CiU.

Subvencions de la Direcció General de Joventut l'any 1984

OJE	2.240.617
NN.GG.	744.328
JSC	804.625
JNC	1.901.100
JCC	963.888
Unió de Joves d'UDC	657.860
CJC	240.969
MJCC	32.995
J. Centrista	88.806
J. Bandera Roja	52.353
JOBAC	220.469
JOC	274.144
Servei de Colònies de Vacances	23.584.048
ME/GSJ de C. (minyons)	12.600.000
Escola de ME/GSJ de C.	3.669.966
Escoltes Catalans	2.596.940
Escola d'esplai	4.471.000
Scouts de Catalunya ASDE	720.000
MOVIBAIX	6.470.000
Joventut i Societat	490.000

Les arees de joventut dels ajuntaments, majoritariament en mans dels socialistes, realitzen una política de serveis similar a la de la Direcció General, també allunyada de la joventut i de la seva realitat. Si bé aquesta política és l'única que pot realitzar la dreta, és preocupant que un partit d'esquerres faci la mateixa política de serveis, sense tenir en compte els problemes de la joventut (atur, qualitat de l'ensenyament, etc.) i impedint la participació dels joves en la solució dels seus problemes.

2.3.11. Moviment popular. El Consell Nacional de la Joventut de Catalunya (CNJC) és un organisme interessant pel que pot significar pel desenvolupament del moviment juvenil a Catalunya, però actualment està dominat per concepcions conformistes, allunyades dels problemes reals que tenen els joves i lligat a posicions reformistes. I juntament amb això, la manca de pressupostos (l'any 1982 tenia un pressupost de 4 milions) fa que sigui a l'actualitat un organisme pràcticament inoperant.

A l'actualitat existeixen una gran quantitat de Consells Locals de Joventut. Aquestes organitzacions, que en un primer moment van aparèixer amb l'objectiu de potenciar el moviment juvenil, es troben avui molt poc arrelats entre els joves. S'han quedat en ser el lloc per mitjà del qual les diverses associacions juvenils demanen subvencions per a les seves activitats, oblidant-se de potenciar el moviment associatiu juvenil. Malgrat això, els CLJ poden arribar a tenir un paper molt important en el proper desenvolupament del moviment juvenil.

Els Casals de Joventut han estat una reivindicació tradicional del moviment juvenil. A l'actualitat valorem com a molt positiva la seva existència, però al ser majoritàriament dirigits des de fora, els joves no se senten vinculats a ells i els veuen com un nou local al que hi poden anar a prendre una cervesa, però on no hi tenen cap mena d'iniciativa.

Les vocalies de joves, que durant un temps van jugar un paper protagonista en el desenvolupament del moviment popular als barris, han passat per un període de crisi. A l'actualitat valorem com a fet molt important el que tornin a sorgir a diverses AA.VV. aquestes vocalies que estan destinades a jugar un paper molt important pel que fa al moviment juvenil als diversos barris dels nostres pobles i ciutats.

2.4. Conclusions

Tant el govern central (PSOE) com el de la Generalitat (CiU) apliquen una política de recuperació capitalista, de cessions constants a l'imperialisme i als monopolis, de carregar el pes de la crisi sobre la classe obrera i les capes populars. Essent la joventut la que pateix de forma més greu aquesta situació. Als darrers deu anys la joventut i el conjunt dels treballadors ha viscut dues grans frustracions:

1) La «Reforma» que va comptar amb el recolzament de les organitzacions socials d'esquerres i va contribuir de forma decisiva a la desmobilització de la joventut i dels treballadors, portant-los a concepcions reformistes.

2) El «canvi» del PSOE: l'incompliment del programa electoral socialista i les mesures portades a terme en el terreny polític, econòmic i social, seguei-xen carregant el pes de la crisi a l'esquena dels treballadors. Per això els joves veuen cada cop més difícil el poder aconseguir un futur digne.

La dreta (AP, UCD i CiU) i els reformistes (PSOE) han anat oferint falses espectatives de futur als joves. En canvi amb la seva política han incrementat els índex d'atur, el fracàs escolar, el retall de les llibertats, la pèrdua de qualitat de vida, en definitiva augmenta la marginació i la frustració de sectors importants de la joventut.

Només un 25% dels joves estàn associats (en associacions de tot tipus) essent menys els joves que conformen l'actual moviment juvenil associatiu. A més aques moviment està dominat ideològicament i organitzativament per la dreta (església) i pel reformisme. Aquesta situació ha portat als joves al conformisme, que en l'actualitat està arrelat a la majoria d'associacions juvenils. Com a resultat de tot això, la joventut catalana atravessa una difícil situació, agreujada per la manca d'instruments amb que compten els joves per a defendre llurs drets.

Si bé el nombre de joves organitzat és molt baix, hi ha més d'un 50% de joves que declaren voler organitzar-se, és a dir un gran nombre de joves disposats a organitzar-se, però que no se senten vinculats amb les actuals organitzacions. Per enquadrar a aquests joves és necessari construir el moviment juvenil que dongui respostes clares als problemes que tenen avui plantejats els joves catalans.

3. ORGANITZAR UN MOVIMENT JUVENIL AMPLI QUE LLUITI PELS DRETS DE LA JOVENTUT

Els joves veuen esfumar-se dia a dia les posibilitats d'aconseguir un futur digne. **L'actual situació es caracteritza per l'agudització de la contradicció entre les necessitats de la joventut i la impossibilitat de satisfer-les en el marc del capitalisme**. La qual cosa significa, en definitiva, un increment de la marginació i frustració de sectors fonamentals de la joventut.

Però malgrat la complexitat de la situació actual, i de la pressió ideològica que l'imperialisme exerceix sobre la joventut, per a poder neutralitzar una resposta organitzada dels joves, en base a generar l'individualisme, el conformisme, la passivitat i la insolidaritat com a pautes de comportament: **els joves no passen de tot**. Els joves estan objectivament interessats en defensar el que és seu, en lluitar pels seus drets. Un bon exemple és el gran avenç que s'està donant en la capacitat de donar resposta organitzada als problemes i aspiracions de la joventut, concretades en la gran participació de joves en les massives mobilitzacions d'aquest any: 4-7 març, 1 de maig, 5 de maig (visita de Reagan), vaga general (20 de juny), 11 de setembre, lluites estudiantils d'ensenyament mitjà i superior...

Per això, es fonamental avançar cap a una política en la qual confluexin les reivindicacions fonamentals dels joves en defensa dels seus drets, amb les lluites globals de la classe obrera i les capes populars. A partir d'una **política antimonopolista i antiimperialista**, en definitiva, **una política d'esquerres**, que **combati el conformisme i l'individualisme**, que encara influeix a sectors importants de la joventut. Una política orientada cap a un canvi real, emmarcada en un projecte revolucionari, que trenqui amb les estructures del sistema capitalista, únic responsable de la situació de la joventut i dels problemes generals de la classe obrera.

Aquesta és l'única alternativa real per a donar solució als problemes i aspiracions de la joventut, i batalla fonamental a lliurar en el terreny ideològic, davant les concepcions reformistes i oportunistes de «teòrics juvenils» defensors en definitiva del sistema capitalista, els quals afirmen que la joventut no s'interessa pels seus problemes i que està ancorada en el conformisme. **L'única solució es un projecte clar que incorpori els joves a la lluita pels seus drets; per una política d'esquerres i per un canvi real**.

3.1. LA LLUITA PELS DRETS DE LA JOVENTUT

3.1.1. Lluitar pel dret a la pau: no a l'OTAN

Avui la lluita pel dret a la pau és decisiva. L'agressivitat de l'imperialisme, accentuada amb l'ascens de Reagan a la presidència dels EE.UU. està posant en perill la pau mundial i situa el món a frec de l'hecatombe nuclear.

La recerca de la supremacia militar no és res nou en la política exterior nordamericana, és una llei objectiva del desenvolupament de l'imperialisme, així com la voluntat d'afirmar el seu domini sobre pobles i països. Així és com Espanya s'ha incorporat clarament a la cadena imperialista, de la qual és corresponsable, amb la incorporació a l'OTAN per part d'UCD i amb la política pro-atlantista i de clara submissió als interessos nord-americans per part del PSOE. Però si el militarisme i la guerra són part de la naturalesa agressiva de l'imperialisme, la pau ha estat i és un objectiu de primer ordre per a la joventut i els pobles del món. Només amb la unitat de tots els joves i pobles, per la pau i contra la cursa d'armaments, es poden frenar els objectius de l'imperialisme, aconseguint la pau en el món; i amb això l'avanç dels pobles contra l'explotació, cap a la llibertat i l'emancipació nacional i social.

Per això els joves comunistes cridem a tota la joventut a incorporar-se decididament a la lluita per la pau, per fer realitat aquest dret:

A) **Contra la política agressiva de l'imperialisme: no a la guerra.**

— Per la pau i el desarmament. No a la cursa d'armaments.
— Desaparició gradual, simultània i negociada dels blocs militars.
— Contra la instal·lació dels euromíssils. No als Pershing II i Creuer.
— Contra el projecte SID («Guerra de les galaxies»), i la seva versió europea «Eureka».
— Eliminació de tot armament nuclear, químic i de destrucció massiva.
— Per la coexistència pacífica, l'amistat i la cooperació entre tots els pobles del món.

B) **Per una política de no alienació i de neutralitat activa: OTAN NO, BASES FORA.**

— Sortida immediata d'Espanya de l'OTAN. Fora les bases i altres instal·lacions ianquis. Desmantellament de ràdio Liberty.
— Revocació dels pressupostos militars extraordinaris.
— Declaració de Catalunya i Espanya zones desnuclearitzades i lliures d'armes de destrucció masiva.
— Firma del tractat de no proliferació d'armes nuclears.
— Per una política de solidaritat amb els pobles que lluiten contra el feixisme, l'imperialisme i per l'alliberament social i nacional.
— Per una política exterior, en definitiva, de defensa de la pau mundial, de no alienació i de neutralitat activa.

3.1.2. Lluitar pel dret al treball.

Treballar és un dels drets fonamentals de tota persona, també dels joves. L'home forma part d'una societat, i el treball és un mitjà de mantenir vinculat l'home amb la resta de la societat, i de possibilitar que pugui disposar dels mitjans materials per a la seva subsistencia.

Actualment, amb la concentració de la producció en mans dels monopolis, amb l'entrada del nostre pais al Mercat Comú, amb la supeditació de l'economia als interessos de l'imperialisme, estem vivint un procés de destrucció de llocs de treball, d'empitjorament de les condicions de vida no només dels treballadors, sinó també d'àmplies capes de la societat. Tot això agravat per l'agudització de la crisi general del capitalisme.

Així és que paulatinament la població en atur ha anat creixent de forma alarmant, i més encara entre la joventut, ja que el propi sistema, per les seves pròpies contradiccions és incapaç de solucionar el problema de l'atur. La seva forma anàrquica de producció necessita mantenir una reserva de ma d'obra

en atur per a contrarrestar l'organització de la classe obrera.

Per aquest motiu el mateix sistema genera un tipus d'ideologia entre els aturats principalment entre els joves, perquè adoptin postures de conformisme, d'acceptació i submissió a la manca de treball, el que podriem anomenar «la cultura de l'oci», del no fer res, del no moure's.

A Catalunya la xifra de joves aturats supera ja el 50% del total, i la manca de treball se situa com el primer i principal problema de la joventut. Es per això que hem de posar en marxa totes les nostres possibilitats per organitzar els joves sense feina, i conscienciar-los que l'única possibilitat de fer front a aquest problema és unint-nos i mobilizant-nos.

La realitat i la història del Moviment Obrer ens demostra que els drets es conquereixen, i que s'ha de lluitar constantment per defendre'ls i mantenir-los.

Per això el dret al treball no és només una lluita que passi per l'organització en assemblees d'aturats, lluitant per l'extinció de les hores extres i de la pluriocupació. Cal també lluitar cadascú al seu lloc de treball, organitzar-se amb el conjunt dels treballadors en defensa d'unes condicions dignes de treball, de seguretat i estabilitat, d'igualtat de condicions, sense discriminació per raons d'edat i sexe. Per totes i cadascuna de les conquestes aconseguides, lluita rera lluita.

Així, garantim que no es vagi retrocedint en les conquestes i lluitant pel dret al treball, que no és només una ocupació, sinó que aquesta sigui en condicions dignes.

Però és evident que la situació actual, i per la qual travessa la majoria de la joventut, es caracteritza per la manca d'ocupació. Molts joves encara no han aconseguit la seva primera feina. Per això, tasca de primer ordre per als joves, es lluitar per al dret al treball.

Essent conscients que la solució no vindrà donada perquè introduïm petites conquestes, que són necessàries i fonamentals per avançar en la conscienciació i organització dels joves aturats, sinó per la transformació de la societat, ja que el sistema capitalista és incapaç de garantir un lloc de treball per a cada persona.

Així doncs l'única alternativa és l'organització i mobilització dels joves al voltant d'una plataforma que estigui orientada a lluitar contra l'atur i a la defensa intransigent dels drets dels joves que estan treballant:

A) **Una política de plena ocupació i de suport als joves aturats.**

— Un lloc de treball per a cada jove en edat de treballar, o un subsidi fins que tingui treball, equivalent al SMI. Combatent les opinions, que no hi ha recursos per a fer-ho, de diners n'hi ha: revocació dels pressupostos extraordinaris de defensa, per incrementar les inversions públiques. Nacionalitzar la banca, assegurances i sectors fonamentals de l'economia del pais. Control polític i sindical dels monopolis, tant nacionals com estrangers.
— Suspensió de les hores extres i de la pluriocupació.
— Assistència sanitària per a tots els joves sense feina, hagin o no treballat alguna vegada.
— Política assistencial per a solucionar problemes de desnonament, talls del servei de llum, gas... a tots aquells joves que no tinguin recursos econòmics.
— Gratuïtat dels transports públics i instal·lacions esportives, culturals, socials i recreatives que depenen d'ajuntaments, Generalitat i Administració Central.
— Política de subvencions i ajuts al cooperativisme per part de les Administracions.

B) **Una política de contractació que garanteixi els drets dels joves treballadors.**

— Mateix treball, mateix salari.
— Manteniment del lloc de treball als joves que s'incorporen al S.M.
— A partir d'eliminar hores extres, pluriocupació, economia submergida, menors treballant, contractacions eventuals... Creació d'un **pla d'ocupació juvenil**, que s'encarregui de fixar llocs de treball estables.
— Que els ajuts i bonificacions a les empreses en les quotes a la S. S. siguin per aquelles que crein llocs de treball fixos i estables.
— Contractació de joves en proporció al 5% de les plantilles.
— Contractació del 25% de joves en els plans d'ocupació municipal.

C) **Una política d'aprenentatge i de formació professional.**

— Adequació de la F.P. a les necessitats del mercat del treball, i als avanços de la ciència i de la tècnica.
— Reobertura de les escoles professionals d'aprenents a les grans empreses.
— Control de l'escolarització, prohibint el treball a menors de 16 anys.

D) **Una política de millora de les condicions salarials i de treball.**

— Defensa del poder adquisitiu dels salaris. Mateix treball, mateix salari.
— No als pactes socials.
— Reducció de la jornada laboral a 35 hores setmanals.
— Augment de 5 dies en les vacances anuals.
— Dignitat, seguretat i higiene en el lloc de treball.
— Llibertats sindicals. Que el sindicat entri a les empreses.

3.1.3. Lluitar pel dret a l'ensenyament

A) **Ensenyament mitjà.**

Ens trobem amb un sistema educatiu que no connecta amb les necessitats fonamentals que té la societat; que discrimina els estudiants en funció de les seves possibilitats econòmiques, que potencia un ensenyament elitista i reaccionari, cridat a mantenir i dirigir els interessos i privilegis d'una minoria. Si a aquesta situació li sumem l'actual realitat que travessa la joventut veiem reflectida una manca de perspectives en el futur, repercutint això en que cada dia siguin menys els joves que estudien i dels que estudien menys els qui acaben els seus estudis: «fracàs escolar», aquests problemes no troben, actualment, solució en les lleis del govern PSOE amb la LODE o de la Generalitat —CiU— amb el CEDIP.

Per això cridem els joves a organitzar-se i mobilitzar-se en base a les propostes següents, única garantia que l'ensenyament sigui realment un dret i no un privilegi:

A.1) **Per un ensenyament públic:** No a la privatització de l'ensenyament, ni a les subvencions a l'escola privada. No al CEDIP. Potenciar la participació estudiantil en els òrgans de gestió del centre i combatre les limitacions de la seva vida democràtica.

A.2) **Per un ensenyament de qualitat:** Assegurar un ensenyament de qualitat igual per a tots els joves perquè l'ensenyament sigui un dret i no un privilegi.

No a la divisió BUP-FP, i que el nivell d'ensenyament sigui equiparable. No a la selectivitat, tant acadèmica com econòmica. Per un lloc de treball en relació amb els coneixements adquirits en acabar els estudis.

A.3) **Per un ensenyament gratuït:** No a l'augment de taxes i matrícules. Ampliació de beques i subsidi per a transport i llibres de text. Ajuts a aturats i a tots els que tinguin dificultats per accedir als estudis per limitacions econòmiques. Ampliació dels pressupostos de l'Estat per ensenyament. Reducció progressiva de tota mena de pagaments (matrícula, llibres...) per adquirir el dret a l'estudi de forma gratuïta.

A.4) **Per un ensenyament científic:** Per uns estudis en relació amb el desenvolupament científic-tècnic que situin l'estudiant a l'altura de les forces productives. Millorar les condicions d'estudi: instal·lacions, materials, equipaments, millor nivell tècnic i pedagògic del professorat, que amb mètodes d'estudi que fomentin la participació i la crítica vagin en la línia del desenvolupament personal de l'estudiant.

A.5) **Per un ensenyament laic:** Al marge de qualsevol concepció religiosa. No a la imposició de l'àrea religiosa que s'exerceix sobre els centres d'estudi. No a la campanya ideològica que exerceix l'església sobre l'ensenyament, introduïnt coneixements metafísics que aïllen l'estudiant de la realitat que l'envolta, del progrés i de la ciència i la tècnica.

A.6) **Per una escola catalana:** Cal avançar dap a la normalització de la llengua catalana en els centres d'estudi. Garantint des dels primers cicles de primària l'ensenyament del català, de manera que en acabar l'ensenyament obligatori, tots els alumnes dominin les dues llegües. En l'ensenyament mitjà s'ha de situar la normalització del català de forma progressiva i no discriminatòria, tenint en compte el context social, cultural i lingüístic de cada centre.

B) **Ensenyament universitari**

A conseqüència de les mobilitzacions dutes a terme en aquest curs, s'obren en el moviment estudiantil perspectives que podríem qualificar de positives. Però no podem caure en el triomfalisme, l'actual moviment estudiantil es troba en situació embrionària que reneix de la desidia que caracteritzà el període posterior a les darreres mobilitzacions contra la LAU.

Estem en uns moments en els que no podem caure en un moviment de caire espontani, que està condemnat al fracàs i en tot cas només pot donar respostes puntuals. Per això cridem a tots els joves a participar en la consolidació d'un moviment que lluiti pels nostres drets i que es caracteritzi per ser estable, actiu i combatiu, fent front a la política dretana dels governs central i autonòmic, i que sigui capaç de donar resposta als problemes de la Universitat actual:

B.1) **Per una universitat pública:** la universitat ha de ser un servei públic, financiat per l'estat i en funció dels interessos de la classe obrera i de les capes populars. Congelació de les taxes en el camí de la gratuïtat, no a la universitat privada, ni a la privatització de la universitat pública.

Per una millora real de la política de beques en el camí de la creació de «beques salari». No a la selectivitat, no als números clausus. Cal dir que la selectivitat no pot dur-se a terme d'una forma neutral en una universitat burocratitzada, ni en una societat capitalista, en les quals els privilegis socials i polítics predominen per sobre dels científics, ni en una societat en la qual existeixi la valoració social de l'ensenyament superior, és a dir on els estudis superiors es cerquin, no pel contingut, sinó per la possible promoció social i professional que impliquen per un costat, i per la garantia d'origen d'una classe per l'altra. Per tant, els joves comunistes creiem que la massificació universitària s'ha d'entendre únicament com la manca de despesa pública per adequar les instal·lacions i el professorat a les noves necessitats. Per un augment real i substancial de la inversió a la universitat.

B.2) **Per una universitat democràtica i participativa.**

B.3) **Per una universitat catalana.**

B.4) **Per una universitat científica. Per una renovació profunda del clima cultural.**

B.5) **Per la descentralització de la universitat.**

3.1.4. Lluitar pel dret a unes condicions de vida dignes i per millorar la qualitat de vida

Les condicions de vida dels joves estan patint un procés de degradació progressiva: no es garanteixen un lloc de treball ni un subsidi d'atur, es congelen els salaris; i els preus van augmentant. Es retalla la política de beques, i les taxes acadèmiques se segueixen incrementant. Disminueix la construcció de vivendes de protecció oficial i augmenten a preus abusius els lloguers dels pisos.

Amb la «reforma de la S.S.» i amb la Llei de Sanitat, cada vegada és més difícil per a un jove rebre prestacions, assistència sanitària, i pensar en una jubilació procedent de la S.S. Dia a dia augmenta la degradación de la natura i del medi ambient, a partir de la submissió a la política dels monopolis i les transnacionals... Aquesta realitat és la que ens reserva el desenvolupament de la societat en el marc del capitalisme, a la joventut. Per això els joves comunistes ens marquem com a objectiu desenvolupar entre la joventut un treball de conscienciació sobre la pròpia situació i els problemes específics, com a joves; així com la situació i els problemes del nostre poble, incorporant els joves a la lluita per la defensa de la qualitat de vida, per una vida millor, on es garanteixi un futur en condicions i el desenvolupament com a persones. En definitiva, cridar a tots els joves a lluitar per construir un present i un futur digne i feliç:

— Assistència sanitària per a tots els joves. Per una Seguretat Social al servei dels interessos dels treballadors.
— Per la construcció de vivendes de protecció oficial, on s'apliqui un percentatge per a joves. Lluitar contra els lloguers abusius.
— Pel dret a un temps lliure creatiu. Garantint des de les institucions tota una infraestructura i xarxa de serveis, gestionats pels joves. On a partir de les pròpies inciatives i activitats, es doni alternativa a «una política exclusivament de lleure», que caracteritza tant l'administració municipal com autonòmica, al costat de la realitat, i on els protagonistes no son els joves. Per a poder desenvolupar de manera creativa el temps lliure, complement fonamental del desenvolupament com a persona.
— Per una política esportiva, que garanteixi el dret de la joventut a l'esport. Per això és necessària la construcció d'instal·lacions esportives públiques, una política d'ajuts econòmics i materials, i una obligatorietat de l'esport a les escoles. Tenint com a objectiu ampliar la pràctica esportiva entre la joventut. Convertint-lo en una pràctica de masses, davant la concepció de l'esport com a negoci i restringint les entitats o clubs privats.
— Lluita pel dret a gaudir de la natura i per la defensa del medi ambient, tenint en compte que la degradació del medi ambient no és una conseqüència del progrés i del desenvolupament científico-teò-

ric, sinó que és responsabilitat del sistema capitalista, que amb la seva «lògica» del lucre, del màxim benefici, del consumisme, de l'especulació... comporta una desmesurada contaminació (ciutats, rius, mars), desaparició d'espècies animals i vegetals, progressiu esgotament de matèries primeres... Per això, la manera més conseqüent de lluitar per millorar el nostre medi ambient, és lluitar contra les conseqüències que comporta un desenvolupament anàrquic del sistema capitalista.

— Els CJC, ens manifestem per la paralització de les centrals nuclears existents a Catalunya i a Espanya, ja que responen clarament al procés de desenvolupament econòmic del capitalisme i als interessos de les multinacionals nordamericanes. Al mateix temps pensem que les centrals nuclears a Espanya no ofereixen les garanties de control/seguretat necessàries, posant així en perill l'equilibri ecològic, la salut i la vida humana. Així mateix ens manifestem contra el vessament de residus nuclears a les fosses atlàntiques properes a les costes de Galicia que suposen un greu perill, d'efectes incalculables per a la naturalesa, el medi ambient i la humanitat.

3.1.5. Lluitar pel dret a la llibertad i la democràcia

La lluita per la defensa i el desenvolupament de les llibertats públiques, polítiques i sindicals, es converteix avui en una necessitat fonamental, ja que a les lleis heretades de períodes anteriors, que continuen caracteritzant la naturalesa, concepció y pràctica dels òrgans i aparells de l'Estat, se'ls ha d'afegir les lleis promulgades pel govern del PSOE, que no ha significat de cap manera el canvi necessari en aparells i òrgans tant importants com: 'Exèrcit, la Justícia, la Policia Nacional, el Funcionariat... ni un avanç en el terreny de les llibertats públiques i sindicals. Es més, s'ha produït un clar retrocés que limita els drets fonamentals del poble. Per això, és fonamental posar els mitjans i unir forces, per defensar el dret a la llibertat i la democràcia, davant les greus amenaces a les quals ens veiem sotmesos els joves i la gran majoria del poble.

— No a la «Llei Antiterrorista». No als plans especials (ZEN), que sitúen el jove, pel sol fet de ser-ho, en ser sospitós en potència.
— Llibertat d'expressió.
— Prevenció, reeducació i reinserció dels joves delinqüents. La delinqüència juvenil és un problema social, conseqüència de la crisi i la marginació que comporta el sistema capitalista. Per això s'ha d'abordar amb mesures polítiques i no amb solucions repressivo-policials, que agreugen més les dificultats i problemes d'aquests joves. La delinqüència juvenil ha d'afrontar-se a tres nivells: prevenció, reeducació i reinserció. No al Tutelar de menors i majoria d'edat penal als 18 anys.
— Llibertat a la utilització del propi cos. No a la discriminació sexual.
— Dret a rebre la necessària informació i educació per a la utilització o necessitat dels anticonceptius. Des dels centres d'estudi i la Seguretat Social. Dret a l'avortament lliure, gratuït i a càrrec de la Seguretat Social.

3.1.6. Dret a una cultura popular i progressista

Històricament les classes dominants han monopolitzat el coneixement i el desenvolupament cultural, mantenint-lo sota el seu domini com a privilegi de classe i al mateix temps com a element de pressió ideològica. Clarament enfrontat a la cultura popular dels pobles.

Darrerament s'han introduït entre les masses com un integrant més de la societat de consum, formes culturals estrictament de reproducció de modes i formes que desapareixen ràpidament per deixar lloc a unes altres. Aquestes formes culturals provenen de la cultura anglosaxona, dominant en el sistema capitalista. Les potents transnacionals de la cultura de masses i els seus grans mitjans per implantar-se, exigeixen una lluita ideològica forta i tenaç en el terreny cultural. Primerament per a recuperar tots els elements populars d'arrels pròpies del nostre poble i després per donar a aquests elements propis una nova dimensió, incorporant a les seves expressions concepcions ideològiques pròpies de la classe obrera i les capes populars, una cultura que partint de les arrels autòctones del nostre poble, no es limiti a reproduir modes i formes fent abstracció de la realitat. Cal que la cultura estigui compromesa amb la realitat social. Aquesta lluita cultural transmissora d'idees progressistes ha de recollir necessàriament l'herència de les lluites i tradicions que durant molts anys forjà el nostre poble. Donant a conèixer assoliments, avanços, tècniques i formes que la classe dominant sempre ha vetat al poble. La joventut i el conjunt del nostre poble, ha de recuperar les tradicions culturals i defensar-les. També, els intelectuals i artistes que declarant-se com a progressistes han de participar activament en posar a disposició de les classes populars i del poble els seus coneixements i el domini de les tècniques, no quedant-se en simples declaracions o en frases buides per fer callar la mala consciència.

El nostre poble té una gran riquesa i tradició cultural. Artistes prestigiosos han posat la seva creació al servei del poble, s'han compromès en les seves lluites i les seves aportacions són patrimoni de tota la humanitat (Picasso, Celaya, Miguel Hernández, Salvador Espriu, Antonio Machado, García Lorca, Alberti...). Els joves han de conèixer les seves obres i la J.C. ha d'ajudar a difondre-les.

A Catalunya és especialment important que els joves lluitem per arrabassar a CiU la utilització que fa de la cultura catalana amb finalitats partidistes. Els CJC han de ser els màxims defensors de les diverses tradicions culturals de Catalunya, impulsant els diversos grups i entitats que avui lluiten per recuperar, defensar i estendre la cultura catalana.

3.1.7. Pel dret a l'autodeterminació

En els darrers anys de la dictadura franquista, la lluita per les llibertats polítiques es fon de forma natural amb la lluita pels drets nacionals de Catalunya. En aquests moments la classe obrera tenia el paper protagonista en la lluita nacional, però que va retrocedint amb l'inici de la transició, quan la direcció eurocomunista accepta el **pacte de la legalitat**, que va suposar acceptar la monarquia i la seva bandera... i més tard la Constitució, on es plasma el nou model de dominació, amb la configuració de l'Estat de les Autonomies, que només admet una limitada descentralització administrativa, que no satisfà les aspiracions i drets dels pobles d'Espanya, i genera problemes, intentant homogenitzar els pobles i exasperant enfrontaments.

A Catalunya, malgrat les grans mobilitzacions de l'esquerra pels drets nacionals, és la burgesia la que

homogenitza la transició. Amb la proposta del «Govern d'Unitat» amb Tarradellas al front i amb el suport de l'esquerra, amb l'aprovació de l'Estatut, que renuncia al dret d'autodeterminació i accepta la prohibició expressa de la federació entre les diferents nacionalitats i regions. Així, la burgesia catalana, es reagrupa al voltant del projecte polític de Jordi Pujol, forjant actualment un moviment nacional ampli que respon clarament als interessos político-econòmics de la burgesia catalana i no a la defensa dels drets del poble de Catalunya.

La joventut a Catalunya aborda el tema nacional des de les posicions i concepcions diferenciades. Una primera que a partir de la confusió que genera la concepció **reformista** sobre la qüestió nacional, planteja exclusivament una ampliació de competències culturals-lingüística, sense incorporar la lluita per problemes com l'OTAN, l'atur, l'analfabetisme, la marginació... que també són problemes nacionals. Per això es produeix entre sectors amplis de la joventut una indiferència, fins i tot un rebuig al que és la lluita nacional, per no recollir les aspiracions globals de la joventut.

La segona és la joventut que s'emmarca dins les concepcions del nacionalisme petitburgès: l'independentisme, que situen la nació i la lluita nacional com una finalitat, fent plantejaments idealistes sobre Catalunya. Deixant la lluita nacional en segon terme, caient en l'error teòric que és possible alliberar, socialment i nacionalment un poble i manifestant-se en clara insolidaritat amb la resta de pobles d'Espanya. Es important destacar que malgrat que les manifestacions de caire independentista aglutinen un gran nombre de joves, la seva capacitat organitzativa és molt baixa.

La tercera és la joventut que s'emmarca en unes postures clarament nacionals i de classe, que els comunistes potenciem. Tenint present que l'única garantia de solucionar el problema nacional és transformant la societat, perquè en el capitalisme és impossible poder desenvolupar els drets dels pobles, ja que l'opressió i l'explotació és el que determina les relacions.

Els comunistes defensem el dret dels pobles a l'autodeterminació, perquè puguin decidir lliurement com volen vincular-se amb els altres pobles, fins i tot la possibilitat de separar-se.

Els comunistes lluitem perquè s'avanci cap a una unió voluntària dels pobles, en base a la igualtat entre les diferents nacionalitats i pobles d'Espanya, en el marc d'un Estat Federal i Republicà.

Es fonamental treballar entre la joventut el problema nacional per fer avançar les posicions de classe, combatent les concepcions reformistes i independentistes, que generen confusió i enfrontaments entre la joventut i la classe obrera del nostre poble. Situant, en tot moment, que és fonamental lluitar per una normalització lingüística, cultural i institucional de Catalunya, un desenvolupament i reforma de l'Estatut que aprofunditzi en el dret a l'autogovern i en el camí cap al ple exercici del dret a l'autodeterminació.

3.1.8. El nostre pas pel servei militar: Avançar en la defensa dels drets dels joves soldats

El pas de la joventut pel servei militar és un període difícil, de gran risc i d'atac als drets fonamentals de tota persona, conseqüència de la configuració de l'actual estructura de les FF.AA. que és herència del franquisme, i en la qual no s'ha produït la necessària democratització de les estructures i comandaments militars.

Des de l'arribada al campament i fins el final del període del Servei Militar, es van desenvolupant diverses formes de pressió ideològica que converteix a la pràctica els joves soldats en simples números acrítics i insensibles.

Les amenaces, càstigs, humillacions i vexacions, acostumen a ser mètodes habituals d'ensinistrament, despersonalització, insolidaritat i generadors d'antagonismes entre les diferents companyies, per mantenir així dividits els soldats. No existeix la llibertad d'expressió ni d'opinió a les casernes. L'alimentació és insuficient i en alguns casos està en males condicions. Les mesures higièniques són deficitàries. La paga al soldat és ridícula. El període durante el qual es realitza el S.M. és excessiu i allunyat del lloc d'origen... Components que fan de l'actual S.M. un període que el joven intenti «passar-lo» de manera individual (droga, alcohol) fomentant la insolidaritat no donant cap resposta col·lectiva a les injusticies que comporta la vida a les casernes.

Però si aquestes conseqüències són greus, tant físicament com psíquicament, són també un clar atac als drets del jove soldat. En aquest darrer període s'està convertint en una cosa altament preocupant l'elevadíssim índex de malalts i de morts, que augmenten anualment: soldats morts en accidents de tràfic (1980-1984): 464. Soldats morts en servei (1980-1984): 257. Suicidis registrats (1984): 41. El que significa un soldat mort cada dos díes. Soldats ferits (1983): 1.200. El 70 % dels joves soldats consumeixen algun tipus de droga.

Aquestes xifres són el reflex de la difícil realitat que rodeja l'acompliment del S.M., que genera entre la joventut un alt índex de preocupació i de rebuix en el moment de la seva incorporació, caient en un «antimilitarisme infantil» que no analitza ni l'essència ni el paper que juga l'exèrcit dins l'aparell classista de dominació que és l'Estat burgès.

Els CJC ens manifestem per avançar cap a una reglamentació que dignifiqui l'acompliment del S.M. obligatori, ja que és l'única garantia de la massiva participació del poble, en les tasques de la defensa i condició indispensable per avançar en la configuració d'un exèrcit modern, democràtic i de defensa de la sobirania i independència del nostre país, en la qual tota la població i especialment la joventut, han d'estar compromesos. Es també l'única garantia de combatre les aspiracions de la dreta, de configurar un exèrcit de voluntaris i professionals, amb unes característiques clarament mercenaries i reaccionàries (com el d'EE.UU. o d'Anglaterra), que en estar al marge del poble no té escrúpols en el moment d'enfrontar-se a ell i de reprimir-lo, en el moment en el qual la lluita de masses avança i es van aguditzant les contradiccions per poder canviar així les estructures del sistema capitalista.

Els CJC cridem a la joventut a fer seves i a defensar les propostes següents. L'única manera de combatre concepcions reaccionàries i petitburgeses i garantia d'avançar en la democratització i defensa dels drets dels joves soldats durant l'acompliment del S.M. obligatori:

— Per la depuració dels elements feixistes de l'exèrcit.
— Per una democratització de les FF.AA. Pel lliure exercici dels drets polítics durant el S.M. Llibertat d'expressió i d'opinió a les casernes.
— Reducció del S.M. a 9 mesos. Servei Militar a la regió o nacionalitat d'origen.

— Per un tracte digne i humà, no a les humillacions i vexacions. Per una major seguretat material i en el transport. Per una alimentació, higiene, sanitat i paga en condicions.
— Per un aprofitament del període del S.M.: especialització, major nivell de professionalitat, ampliació de coneixements...

Els CJC ens manifestem pel reconeixement al dret d'objecció de consciència, com aspecte irrenunciable dels drets democràtics. Un dret que no ha de ser discriminatori (paper del Consell Nacional de l'Objecció de Consciència, duració de la prestació social substitutòria), ni un privilegi.

El reconeixement d'aquest dret no és contradictori amb la nostra defensa d'un S.M. obligatori, ja que el reconeixement del dret d'objecció conduirà a canalitzar l'activitat d'aquests joves en tasques lligades a serveis civils o de defensa.

3.1.9. Joventut i droga

Que els CJC tractin en el seu IV Congrès el tema de la droga significa, des del punt de vista de les nostres idees, un enfortiment més en els postulats del marxisme que ens ensenya la necessitat d'estudiar cada un dels problemes que pateix la classe obrera i en aquest cas concret la joventut. Es, per tant, de gran importància que analitzem perquè existeix aquest problema: la drogadicció, a quí beneficia i quines conseqüències comporta. A partir d'aquí podrem estructurar les diferents conclusions que traguem per situar-nos amb millors fonaments a l'hora de tractar el tema, així serem capaços de portar als joves uns plantejaments ferms, conseqüents i rigurosos en la major mesura possible. Malgrat tot, cal assenyalar que amb aquest breu informe ens proposem, fonamentalment, donar unes idees mínimes per inquietar l'organització i el conjunt de la joventut perquè entre tots puguem aprofondir en el tema i puguem trobar les alternatives vàlides que donin respostes satisfactòries a aquests problemes des del punt de vista dels nostres interessos.

A) **Funció social de les drogues**

El paper de les diverses classes de drogues, des d'un punt de vista polític, no és altre que inhibir el subjecte que les consumeix de tots aquells problemes sorgits de la societat capitalista, facilitant activament totes les formes possibles d'evasió individual i creant falses necessitats que allunyen la persona de poder interpretar les causes reals d'aquests problemes i injusticies socials.

Així, estan desenvolupant, molt freqüentment, una alienació de masses dirigida als sectors obrers i més marginats de la societat, per frenar la seva conscienciació política i de classe.

Per altra banda, la fabricació i distribució de la droga significa l'obtenció de grans beneficis econòmics per a la cadena imperialista.

B) **Com afecten al jove**

La joventut és un sector especialment afectat pels problemes del capitalisme, el qual ni ens ofereix ni ens assegura unes condicions de vida dignes; no disposem dels mitjans necessaris per a poder-nos desenvolupar plenament com a persones i no tenim cap perspectiva de futur. Tot això fa que es crei en el jove un sentiment d'inutilitat i frustració, sentint la necessitat d'una forma de vida diferent, que la trova en l'evasió, «col·locant-se» i sentint-se «a gust».

Conseqüència immediata és l'apatia, el «passotisme», la insolidaritat cap els altres, etc.

La recerca d'una sortida els porta a falses solucions que eliminen la seva capacitat d'enfrontament directe contra el sistema, ensopeixen els seus sentiments revolucionaris i de lluita, arribant a ser manipulats per aquest.

Al mateix temps va creant una dependència escalonada cap a drogues cada vegada més fortes.

I avui, hi ha milers i milers de joves que es troben en aquesta situació!

Per altra banda, la droga elimina, en part, les facultats físiques i psíquiques de la persona que la consumeix, essent de conseqüències molt greus quan el consum és permanent. Com a efecte, es produeix en el jove un desinterès per practicar l'esport, l'estudi, per ampliar els seus coneixements i possibilitats de desenvolupament, intoxicant el seu cos, arribant en moltes ocasions a la mort.

Tot això ens indica que no és casualitat que sigui en els barris obrers on més índex de drogadicció hi ha i on permanentment s'insisteix per introduir la droga, arribant al punt que fins i tot nens de 8-10 anys ja estan consumint algun tipus d'estimulants (cola d'esnifar, pastilles, etc.).

La necessitat de mantenir el «vici», fa que molts joves hagin de recórrer a delinquir, amb la qual cosa es veuen sotmesos a una repressió policial brutal, mentre els veritables culpables, els grans traficants, es mouen amb tota comoditat essent defensats pel propi estat.

Es important retenir, que si aquesta situació s'ha agreujat tant durant el darrer període, es deu en part a la manca d'un moviment juvenil reivindicatiu i de la seva organització d'avantguarda que anés abordant la problemàtica juvenil donant respostes i alternatives.

C) **Els CJC davant la droga**

Davant d'aquesta greu situació, els joves comunistes no podem quedar-nos creuats de braços. No podem seguir consentint que la joventut es vagi consumint dia a dia, configurant un «exèrcit d'elements passius».

Els CJC ens pronunciem contra qualsevol tipus de consum de drogues, però, encara més, realitzarem el treball que ens sigui possible perquè els joves que consumeixen droga coneixin a qui serveix la droga, perquè i quines són les seves conseqüències. Al mateix temps, hem de ser capaços d'oferir-los alternatives en el seu temps lliure, a les formes de diversió, de convivència, etc. Despertar-los llurs sentiments sans per la vida, donant-los il·lusió pel futur, amb confiança en ells mateixos i fonamentalment cap a la lluita, incorporant-los de forma activa a defensar els seus drets: per un lloc de treball, per unes condicions dignes de vida, etc.

Afrontar aquestes tasques ha de ser un treball pacient i educatiu, però sobre tot conscient i organitzada: parlant i debatent amb ells, no només dels seus problemes, sinó al mateix temps de la situació general; organitzant xerrades, cinefòrums, debats, etc., traslladant aquesta activitat a les organitzacions juvenils dels barris, centres d'estudi, etc.; incorporar-los a una dinàmica activa d'aprofitar el seu temps i, amb això, un bon ambient de companyonia, farà que mica en mica deixi de sentir la necessitat d'«introduir alguna cosa» dins el seu cos per a «trobar-se bé, a gust».

A aquest nivell, hem de denunciar públicament als culpables i interessats en què existeixi el consum de la droga. Ens pronunciem contra la legalització de la droga, ja que el consumisme «legal» faria arribar la droga a molts més joves dels que arriba actualment.

Per altra banda, estem a favor de la despenalització ja que no tenen perquè perseguir o empresonar els joves que es trobem en aquesta situació. A qui si que s'ha de perseguir és els grans traficants, que pel seu lucre personal i al servei del sistema estan arruinant la vida de milers de joves.

— Combat ideològic contra el consum de tota mena de droga, explicant en tot moment els objectius que es proposen els qui les manipulen, tant pel que fa als beneficis econòmics que obtenen com el fre que es posa a l'avançament de la incorporació de joves a la lluita revolucionària.
— Campanya de conscienciació dirigida als consumidors, oferint-los alternatives per a superar aquesta dependència i al mateix temps campanya al conjunt de la població perquè no es rebutgin i marginin els joves que viuen immersos en el món de la droga.
— Exigència per part de totes les entitats que toquin el tema de la drogadicció de pressupostos concrets que vagin destinats a possibilitar l'abandó i el rebuig de la droga, però al mateix temps que permeti reinsertar el jove en el medi en el qual estava vivint anteriorment.
— Assegurar tractament mèdic per als joves toxicòmans a càrrec de la S.S. Al mateix temps creació de centres i granges que ajudin a superar aquests difícils moments de rebuig i crei en el jove consciència i hàbit al treball, a la col·lectivitat, etc.
— Creació de tallers ocupacionals que puguin incorporar a joves no molt habituats encara i ajudi a la prevenció de la toxicomania. Aquests tallers s'haurien de crear en els barris on hi ha aquest problema i amb joves del mateix per a facilitar l'adaptació a l'ambient del qual procedeixen.

3.2. Moviment Juvenil: caracterització

La realitat del Moviment Juvenil a Catalunya és la clara expressió de la transició política, que comportà la desmobilització, la desorganització i com a última conseqüència la desintegració total del Moviment Juvenil que sorgia de la lluita antifranquista.

El Moviment Juvenil és fluix i no respòn a les necessitats i aspiracions de la gran majoria de la joventut. Però la difícil situació que estem vivint, conseqüència de la crisi del capitalisme, està impedint entre els joves donar resposta, malgrat que en moltes ocasions sigui de forma espontània, als problemes específics i a les reivindicacions més globals. **Així és com el període actual, es caracteritza per ser la fase de presa de consciència dels joves per defensar el que és seu, en definitiva de lluitar pels seus drets.**

Els joves, a partir de la seva incorporació constant a la lluita per les seves reivindicacions entenen la necessitat objectiva de donar forma col·lectiva i organitzada a les seves lluites.

Es per això, que sorgeix la necessitat d'impulsar i vertebrar un Moviment Juvenil que respongui a la realitat, que respecti la dinàmica diversificada de les diferents expressions del Moviment Juvenil, sense que això entri en contradicció amb la necessitat de fer convergir les accions de les diferents organitzacions socials, culturals, esportives..., en base a donar resposta des del Moviment Juvenil als problemes de la joventut. Un Moviment Juvenil, que dotant-se de formes col·lectives d'organització, es caracteritzi per ser:

Ampli: en el qual participin amplis sectors de la joventut, amb les seves múltiples formes i que malgrat la seva heterogeneïtat, representi els interessos i aspiracions dels joves.

Participatiu: en funció que els joves siguin realment els protagonistes. Impulsant la creativitat i el dinamisme, que caracteritza les formes específiques d'organització del Moviment Juvenil.

Unitari: treballar per la unitat dels joves de Catalunya al voltant de la resolució dels seus problemes i de la lluita pels seus drets, permet i reforça el desenvolupament de tot el Moviment Juvenil i la seva vinculació a les masses juvenils. La unitat ha de plantejarse a tots els joves i organitzacions que estan disposats a l'acció conjunta, en base a objectius concrets, per defensar els drets de la joventut; independentment de les seves opcions polítiques. Tenint sempre present l'autonomia i democràcia de les estructures unitàries i el respecte a les dinàmiques pròpies.

Reivindicatiu: un Moviment Juvenil defensor intransigent amb els drets de la joventut, i per tant, compromès necessàriament amb les lluites plantejades pels joves.

Progressista: reforçar la lluita dels joves en defensa dels seus drets, conquerir dia a dia més joves en el compromís d'aprofondir en la unitat de la joventut i del Moviment Juvenil en base a uns objectius clars, comporta la incorporació cada vegada més important de joves a la lluita per un futur millor, per una societat sense injustícies, sense explotadors ni explotats, en definitiva, la seva incorporació a les files de la lluita pel socialisme i el comunisme.

Antifeixista: Històricament el Moviment Juvenil a Catalunya, s'ha caracteritzat pel seu caire antifeixiste (JSU, lluita contra la dictadura franquista). Dins el seu caràcter antifeixista els joves exerceixen la solidaritat amb els pobles que lluiten contra el feixisme i per combatre tota mena de concepció i organització feixista al nostre país. La lluita antifeixista ha de ser punt de referència per avançar en la unitat del Moviment Juvenil.

Antiimperialista: Que sigui intransigent defensor de la pau, que lluiti contra l'OTAN i les bases ianquis, que exerceixi la solidaritat amb aquells pobles que lluiten per trencar el jou colonialista i imperialista. Que doni resposta i es comprometi amb aquells pobles que pateixen les agressions de l'imperialisme i que sigui defensor dels pobles que lluiten pel seu alliberament social i nacional.

Un Moviment Juvenil a vertebrar, i que es caracteritzi per ser ampli, participatiu, unitari, reivindicatiu, progressista, antifeixista i antimilitarista. Donant, en tot moment, resposta a les aspiracions dels joves que lluiten per la defensa dels drets de la joventut i que s'incorpori a les lluites globals de la classe obrera i del conjunt de la població.

3.2.1. El Moviment per la Pau: un moviment ampli, estable, unitari i antiimperialista

Els joves no estan organitzats de forma estable i continua, ni amb iniciatives pròpies en el Moviment per la Pau. La lluita per la pau necessita la incorporació màssiva i organitzada de la joventut. Ja que els joves imprimeixen dinamisme, força unitat i amplitut al Moviment per la Pau. Per això, cridem els joves a crear grups de base estable en els centres d'estudi (BUP, FP, universitat), a organitzar els joves i les associacions juvenils (vocalies, casals, esplais, centres esportius...) en grups de base a cada barri, única garantia de fer arribar als joves de Catalunya la necessitat i continguts del Moviment per la Pau, i com a conseqüència la seva incorporació.

Pel propi desenvolupament i a partir que es vagin

donant les condicions, l'adhesió d'aquests grups de base a la Coordinadora de Catalunya, serà un pas fonamental per a desenvolupar accions descentralitzades i al mateix temps potenciar accions generals a tot Catalunya (festivals, marxa de la joventut per la pau...) que seran punt de referència per a la joventut.

Aquesta proposta de coordinació dels joves, és el que es denomina F.J.P. que incorpora els joves de forma organitzada, imprimeix dinamisme i recull els continguts de la lluita per la pau. Tots aquests elements han de configurar un Moviment per la Pau ampli, estable i unitari, que lluiti contra l'OTAN i les bases i sigui organitzador del Moviment per la Pau.

3.2.2. L'organització dels joves treballadors

A) **El sindicat, l'organització dels treballadors**

Els treballadors s'organitzen en el sindicat. Per defensar-se i lluitar contra la patronal, per defensar les conquestes de la seva lluita i aconseguir-ne d'altres, així com per a millorar el seu nivell de vida, la dignitat i condicions de treball. Per això, el sindicat és l'eina natural i insubstituible de l'organització dels treballadors.

Els joves treballadors no som una altra classe, pertanyem a la classe obrera, i com a tal ens organitzem. Participant de la mateixa lluita, per tant hem de participar en la mateixa organització, la qual cosa significa estar organitzat i treballar en l'estructura del sindicat.

B) **El sindicalisme de classe: Les CC.OO.**

Els comunistes defensem el sindicalisme de classe. Que sigui el defensor dels interessos dels treballadors, donant la participació i el protagonisme a qui correspongui, l'acció sindical del qual no sigui la claudicació com a norma i que no es quedi exclusivament en la simple reivindicació. Sinó que doti els treballadors dels elements que els situin en les millors condicions de lluita i organització.

Els comunistes donem suport a CC.OO. malgrat els plantejaments reformistes de la direcció de convertir-les en un sindicat de simple representació i burocràtic. Per això i entenent la importància de l'organització dels treballadors, els comunistes estem compromesos en recuperar la tradició de lluita de les CC.OO., forjada en els anys de la dictadura, recuperant així el seu contingut de classe, i el seu caràcter democràtic i unitari.

Els joves comunistes cridem a tots els joves, amb treball o sense, a afiliar-se a les CC.OO. Participant plenament en la vida sindical i en la defensa dels drets de la joventut treballadora.

C) **Organitzar els joves treballadors: la Secretaria de Joves de CC.OO.**

Cal que la joventut es doti de formes específiques d'organització, per abordar la realitat i problemàtica juvenil, en estreta col·laboració amb el conjunt del sindicat per ser conseqüent defensor dels joves treballadors i del conjunt de la joventut.

Però l'elevadíssim índex d'atur juvenil, impossibilita la incorporació dels joves al mercat del treball i per tant del sindicat, al mateix temps l'estructura del sindicat no té suficientment organitzats ni consolidats els canals de participació dels joves, per abordar els problemes específics de la joventut. Per això, tasca fonamental en aquests moments es crear i consolidar les Secretaríes de Joventut de CC.OO., fomentant la participació, la formació sindical. Prioritzant així l'organització dels joves al sindicat, treballant en l'organització i coordinació dels joves aturats, creant assemblees o agrupacions de joves aturats en barris i pobles. I que participi decididament en la vida quotidiana del sindicat en defensa dels drets dels joves treballadors, vinculant-se al treball unitari del Moviment Juvenil, per orientar-lo cap a posicions de classe.

En definitiva, es tracta d'incorporar els joves al sindicat per a defensar els seus drets de treballadors i lluitant al costat de la joventut, per així vincular les diverses lluites a la lluita general de la classe obrera.

D) **Organitzar els joves contra l'atur**

La situació d'atur forçós que vivim actualment fa necessària més que mai la unitat d'acció del conjunt de les organitzacions polítiques, socials i sindicals per donar resposta i alternatives vàlides que possibilitin l'enfortiment de l'organització dels mateixos joves en atur i al mateix temps es pugui combatre en millors condicions la gran humillació que suposa viure directament les conseqüències que aquest problema provoca i sobre tot a la joventut.

Un de cada dos aturats és jove, un de cada dos joves està en atur. Aquesta dura realitat és la que està determinant respostes insolidàries i individualistes, marginació, etc., de grans sectors de la joventut. Per això és molt important, per impedir l'aïllament i combatre la marginació, donar resposta col·lectiva i organitzada a les causes i conseqüències que genera l'atur. Objectius generals d'organització dels joves aturats, encaminats fonamentalment a: buscar alternatives que donin solució als problemes més greus del moment. Potenciar el nivell de solidaritat i de lluita dels joves. Explicar i conscienciar sobre qui són els responsables de l'atur i quina és l'única solució. I enfortir les estructures unitàries del Moviment Juvenil. Aquestes propostes, aquests objectius generals, han de concretar-se i dur-se a la pràctica des de les Assemblees Locals de Joves Aturats, que de forma unitària i amb una dinàmica diària i permanent s'encarreguen d'incrementar el grau de consciència i de lluita a la seva localitat, aglutinant els joves per lluitar pel dret al treball i contra els efectes de l'atur en el seu marc d'influència. Però el treball de les Assemblees ha de ser més ampli, incorporant el màxim de joves aturats i fomentant la solidaritat de la població en general amb la lluita dels joves aturats, a partir de lluites i conquestes concretes, però al mateix temps estimulant la màxima participació en activitats com l'esport, la cultura, el lleure...

Es fonamental coordinar les lluites de les diferents Assemblees per abordar en les millors condicions l'objectiu comú, la lluita contra l'atur. Però també per comprometre en aquesta lluita a grans sectors de joves i d'organitzacions juvenils. Ja que el problema és de tots. Per això és fonamental consolidar, estendre i enfortir les estructures de la Coordinadora Nacional de Joves contra l'atur, sorgida de la primera Trobada de Joves contra l'atur (Sant Vicenç dels Horts, 2-3 de febrer) que comtà amb la participació de 52 organitzacions juvenils, que tenen en els seus objectius la lluita contra l'atur i les conseqüències que comporta, oferint alternatives concretes que siguin assumides pels joves i defensades per ells.

Com es va demostrar en les mobilitzacions contra l'atur juvenil que va convocar la Coordinadora del 4 al 7 de març d'enguany, és fonamental la unitat per lluitar contra l'atur juvenil. En aquestes mobilitzacions es demostrà l'encert de les reivindicacions i l'organització vinculant amplis sectors i organitzacions juvenils: Assemblees de Joves Aturats, joves estudiants de BUP-FP, Secretaria de joventut de

CC.OO., CEEM, vocalíes de joves d'AA.VV., organitzacions polítiques juvenils...

L'enfortiment de les Secretaríes de joventut al si del sindicat de CC.OO. ha de ser un objectiu més a cobrir en la lluita contra l'atur. Aquestes secretaríes hem d'impregnar-les d'un dinamisme permanent que pugui aglutinar els joves aturats. Això possibilitarà l'enfortir el moviment unitari de les assemblees d'aturats i un suport més gran a les mobilitzacions i accions que duguem a terme.

Per això els CJC cridem a tots els joves i organitzacions juvenils que vulguin lluitar conseqüentment contra l'atur juvenil i les seves conseqüències a ampliar i enfortir les estructures unitàries que representa la Coordinadora Nacional de Joves contra l'Atur.

D.1) **Cooperativisme:** A la lluita contra l'atur hem de saber incorporar el moviment corporativista. Com ja sabem, les cooperatives no són, de cap manera, alternatives que solucionin el problema que vivim com a conseqüència de la crisi i l'atur, simplement serveixen d'ajut en molts casos per a resoldre puntualment algun problema econòmic a nivell individual. Tenint això clar hem de potenciar l'organització i coordinació d'aquestes i situar-les en el combat de classe, com un puntal més de la lluita contra l'atur. Això suposarà la realització de plataformes concretes per al Moviment Cooperativista on es plantegi, tant a la Generalitat com a l'administració central més facilitats per a la constitució de cooperatives per a joves i més subvencions pes aquestes.

3.2.3. Seguir avançant en l'organització dels estudiants

A) **L'organització dels estudiants d'ensenyament mitjà**

En la IX Conferència Nacional, ens plantejavem trencar amb la desmobilització, potenciant la participació i organització dels estudiants. Es cert que hem avançat, recollint riques esperiències del nostre treball. Però és insuficient, encara hi ha molts centres d'estudi desorganitzats, desmobilitzats i sense delegats o Juntes de delegats que representin i defensin els drets dels estudiants.

Per això cal potenciar les eleccions de delegats, creant Juntes de Delegats amb els objectius de defensar els drets dels estudiants, representar els estudiants davant el consell de direcció, fomentar les Comissions de treball —cultural, esportives...—, que potenciïn la participació estudiantil en la vida del centre i que es coordinin per mitjà dels seus representants, a la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà (CEEM). Element representatiu en l'organització dels estudiants.

Amb aquest desenvolupament de l'organització dels estudiants, podem afirmar que el moviment estudiantil ja té el seu element representatiu: la CEEM. Però pel mateix desenvolupament, sorgeix la necessitat d'un organisme que agrupi els estudiants i que sigui l'element participatiu. Un organisme unitari, compromès amb la realitat social, que no estigui al marge de les reivindicacions juvenils. Que lluiti de forma decidida per la qualitat de l'ensenyament, però també per la pau, contra l'atur i pels drets de la joventut.

Aquest organisme, és actualment una necessitat. Els CJC prenem el compromís de potenciar la seva creació. Cridem a tots els estudiants i organitzacions progressistes i d'esquerres a avançar en l'estructuració unitària del moviment estudiantil. Sota una concepció unitària i de lluita en defensa dels drets dels estudiants i donant una resposta als problemes generals de la joventut. Unica garantia de no caure en experiències burocràtiques i buides de contingut, que la seva única funció és la de fragmentar i desunir el dèbil moviment estudiantil.

B) **Cap a l'organització del Moviment Universitari**

L'últim curs acadèmic ha estat un any important en la recuperació de la mobilització i organització dels estudiants universitaris. Per tant cal aprofondir en les últimes experiències de lluita del Moviment Universitari.

Cal, doncs, augmentar i consolidar les Coordinadores representatives, que serveixen com a instrument de coordinació i concreció de les lluites dels estudiants catalans i de tot l'Estat. Però el propi desenvolupament del Moviment Universitari, ha creat la necessitat objectiva d'avançar en l'organització dels estudiants. Configurar l'element participatiu, crear una associació d'estudiants progressistes i d'esquerres. Rebutjant els intents de diverses organitzacions polítiques de crear la seva pròpia associació, que lluny d'afavorir el moviment estudiantil, el que fa és consagrar la seva divisió.

Els CJC ens manifestem per la creació en base a la unitat i la lluita, d'una associació progressista i d'esquerres, capaç d'aglutinar els sectors més avançats de la universitat i a la majoria d'estudiants amb l'objectiu de lluitar conseqüentment per defensar una universitat pública al servei de la majoria del poble, i lligant la problemàtica estudiantil amb les lluites generals de la joventut: contra l'OTAN, l'atur juvenil, per les llibertats...

Finalment, és important que en aquest any, s'aprofondeixi en el treball iniciat en el curs anterior per la CEEM i la Coordinadora d'Universitaris, de fer confluir accions i lluites dels estudiants d'Ensenyament Mitjà i d'Universitat. Tenint en compte que molts dels problemes són comuns (atacs al'ensenyament públic, selectivitat, números clausus, tancament dels nocturns...) a tots els estudiants, i que la unitat en el moviment estudiantil és fonamental per avançar en la unitat del conjunt dels joves i del moviment juvenil.

3.2.4. L'organització dels joves en els barris

Es fonamental, que els joves participin en les Associacions, entitats i reivindicacions populars dels barris, pobles i ciutats. Per això cal que estiguin organitzats, incorporant-se o creant vocalíes de joves d'AA.VV. com a element reivindicatiu del barri, participant i donant contingut als Casals de Joves, incorporant-se als grups esportius, culturals, excursionistes... que ajudin al desenvolupament de la creativitat i personalitat del jove, potenciant la creació dels Consells Municipals de Joventut com a dinamitzador de la vida associativa de la localitat...

Però l'organització dels joves en els barris no ha de ser una simple sectorialització d'interessos o d'objectius, és fonamental que a cada barri totes les entitats juvenils defensin i facin seves la defensa dels drets dels joves, del seu barri i localitats. Al mateix temps que es manifesten, dónen resposta i s'incorporen a donar solució als problemes més generals que viu la joventut. Aquest treball unitari és l'única garantia d'incorporar a aquesta gran quantitat de joves que hi ha pels carrers, places, barris, bars... que no han tingut la possibilitat de participar, desenvolupar i decidir col·lectivament sobre el seu futur, essent així blanc de la pressió ideològica de la burgesia i de l'imperialisme, que configuren al jove com un ser in-

dividualista, insolidari i conformista, en definitiva, col·laborador no conscient del capitalisme que l'explota i margina.

3.2.5. Enfortir l'organització dels joves

Actualment, hi ha unes reivindicacions que els joves fan seves, i per les quals es mobilitzen i comencen a organitzar-se. Però el desenvolupament organitzatiu està encara en fase embrionària.

Serà fonamental en aquest període, que la joventut, amb el propi desenvolupament de la lluita de masses, de donar resposta concreta a aquests problemes que afecten a la joventut i al poble en general, vagi dotant-se d'aquestes formes organitzatives que facin avançar la política de defensa dels drets de la joventut.

Per això, els joves comunistes estem compromesos i cridem als joves o potenciar i organitzar aquests moviments: ecologista, d'alliberament de la dona, de lluita nacional, lluita cultural... Que signifiqui un salt qualitatiu i quantitatiu en l'organització dels joves i per tant un enfortiment de les estructures unitàries i reivindicatives del Moviment Juvenil.

4.1. CARACTERITZACIÓ DE L'ORGANITZACIÓ. ELS SEUS PRINCIPIS IDEOLOGICS, POLITICS I ORGANITZATIUS

Els CJC, organització juvenil comunista, lluitem per a que els joves de Catalunya s'incorporin de manera activa a la lluita per la defensa dels seus drets i interessos, incorporant així la lluita del Moviment Juvenil a la lluita general de la classe obrera i de les capes populars pel socialisme i el comunisme.

Els CJC, organització juvenil autònoma del PCC, fidels a la causa de la classe obrera, i les capes populars de Catalunya, prosseguirà les heroïques tradicions revolucionàries de generacions de comunistes, que foren i són exemple de lluita per la classe obrera i el poble de Catalunya i el reste de l'Estat espanyol.

Els CJC, continuadors de la lluita heroica de la JSU, fundada el 8 de juny del 1936, hereus de la tradició revolucionària i antifeixista de la JCC i reconstruit pels acords del Sisè Congrès i del Comitè Central del PCC, són l'organització política d'avantguarda de la joventut de Catalunya.

Els CJC basen la seva acció en els principis del marxisme-leninisme i de l'internacionalisme proletari.

Els CJC ens proposen, extendre i consolidar els llaços d'amistat, d'acció comú i la solidaritat que uneix als pobles de tot el món que lluiten per la pau, la democràcia, la independència nacional, el progrès social i el socialisme.

4.2. Estil i mètode de treball

Els CJC, organització escola per a la formació de comunistes i d'acord amb la pràctica quotidiana en els fronts de masses, es dota d'un estil y mètode de treball concret i especialment adequat a la realitat de la joventut de Catalunya i en la bùsqueda d'alternatives als seus problemes.

A la JC se'ns ha de caracteritzar per la nostra alegria, confiança, combativitat i cohesió interna, que ve donada per la pràctica diària dels militants, per l'esperit de camaraderia, serietat i honradesa.

Als joves comunistes ens ha de caracteritzar la tenacitat, orgull i responsabilitat en el moment de desenvolupar les tasques encomanades i en l'activitat global de l'organització.

L'exemple que hem de donar els joves comunistes entre els joves i en els fronts de masses ha de ser característica fonamental del nostre estil de treball. Així com ser bons treballadors, bons estudiants i bons companys.

La CJC som una organització comunista i juvenil, no un «partit en petit», i per això és fonamental que aprofundim en un estil que ens caracteritza, donant una resposta ràpida i dinàmica a les realitats que hem d'abordar, però a la vegada sabent arribar als joves, oferint també la nostra organització com a alternativa organitzada al seu temps lliure; així hem de potenciar activitats culturals, esportives, recreatives, excursions...

En quant al mètode, hem de millorar el treball col·lectiu a tots els nivells des del treball de direcció fins a la concreció de les tasques. Hem d'assumir els acords de la majoria i aplicar-los col·lectivament, tenint sempre present que la militància és un acte voluntari i que en funció de la realitat que rodeja al militant i del propi nivell de consciència que va adquirint el jove comunista, es donen diferents nivells de consciència que va adquirint el jove comunista, es donen diferents nivells de dedicació a les tasques de la J.C. Per això les organitzacions dels CJC, hem de caracteritzar-se per una «flexibilitat conscient» amb els militants que en funció del coneixement que els comitès han de tenir de la realitat i limitacions del militant, aquesta aportació en funció del compromís que prengui amb l'organització i rendint comptes col·lectivament del seu treball. No és possible que hi hagi joves que no s'incorporin a l'organització perquè treballen moltes hores al dia, perquè no poden desenvolupar un treball militant a partir de les 10 de la nit o perquè només puguin dedicar un dia al treball col·lectiu.

Aquestes limitacions es van superant pel propi grau de consciència que va adquirint el jove comunista dins de l'organització i en funció de que el treball que el militant va desenvolupant sigui útil per a ell i per a l'organització.

Hem d'avançar en la pràctica de la crítica i l'autocrítica, però sense que això signifiqui sempre el profunditzar en els aspectes negatius del treball realitzat i obviant els aspectes positius i d'experiència que ha pogut significar. Hem de situar en primer plà el que és positiu de les nostres accions per a que irradii influència per a les posteriors tasques que hagi d'abordar la J.C., sense oblidar evidentment les dificultats i errors que hem comés. Però no per a crear un clima de frustració, sinó per a que serveixi com a superació col·lectiva cap a les noves tasques.

Es fonamental el trasl·ladar els acords amb la màxima claretat i rapidesa per així assumir-los i posar-los en pràctica de manera col·lectiva. Sinó és així, podem caure en la pràctica del dirigisme, aillament i desorganització d'alguns col·lectius.

En definitiva, una més gran responsabilitat a tots els nivells de l'organització per a avançar en el bon i correcte funcionament de la Joventut Comunista.

4.3. El col·lectiu, organització de base

El col·lectiu es l'element de contacte directe i quotidià dels CJC amb la joventut en cada àmbit concret d'acció.

El col·lectiu és l'element dinamitzador i enriquidor, on es materialitza la política de la Joventut Comunista, i a la vegada ha de promoure l'acció militant de l'organització entre les masses.

Els col·lectius s'organitzen en 3 nivells:

— **Centre de treball:** és fonamental l'organització dels joves on directament viuen l'explotació i paguen les injusticies del capitalisme. Es l'organització de base de la Joventut Comunista que s'encarrega d'orientar les reivindicacions dels joves treballadors, de potenciar la seva sindicació, així com de vincularlos a les lluites generals pels drets de la joventut.

— **Centres d'estudi:** organització de base que té com a objectiu fonamental el dinamitzar l'organització dels joves estudiants en la lluita pels seus drets específics, sense que això signifiqui caure en la sectorialització, per això s'incorpora als joves estudiants a les lluites generals de la joventut.

— **Territorialment:** organització de base que ha de dinamitzar la vida del barri o localitat, prioritzant en tot moment les lluites específiques d'aquesta zona, però vinculant als joves del barri a les lluites generals dels joves estudiants, obrers...

Els col·lectius es formaran a partir de tres militants i hauran de funcionar de manera organitzada per tal de garantir els treballs polítics, elegint al seu comitè.

El plenari del col·lectiu es fonamental, a partir de l'elaboració de plans de treball, per a la discussió i concreció de les tasques, però també per a rendir comptes del treball realitzat pels militants. Aquestes reunions han de realitzar-se amb una periodicitat aproximada de tres setmanes a un mes. Doncs el fonamental no és el temps que estem reunits sinó el treball que desenvolupem entre els joves i els diferents fronts de masses.

Els col·lectius han de caracteritzar-se segons el seu àmbit d'acció per un mètode i estil de treball adequat. Prioritzant sempre els fronts on és necessari que la Joventut Comunista actui en funció de la realitat associativa i del desenvolupament del front de masses.

4.4. Els comitès dels CJC

El comitè ostenta la direcció política general del col·lectiu, dirigeix la seva activitat en tots els fronts de masses i en definitiva es responsabilitza del funcionament general, en tota la seva amplitud de funcions i tasques polítiques. El comitè ha d'assegurar la línea política de l'organització i encarregar-se de que es transmeti, de manera creadora i en el seu propi marc d'actuació, a cada front en que els militants desenvolupen el seu treball polític.

Es fonamental el tenir organitzats i consolidats els comitès de direcció a partir de l'elecció de les quatre responsabilitats bàsiques: r. polític, r. d'organització, r. d'agitació i propaganda, i r. de finances. Traslladant-lo a qualsevol nivell de l'organització —de base, intermedi—. Doncs el funcionar a vegades a partir d'un sol responsable —assumint totes les responsabilitats de l'organització— o com una mera coordinació de tasques específiques, però sense exercir el necessari paper de direcció col·lectiva, en cada marc concret, comporta el no planificar, ni concretar en bones condicions les tasques de la J.C.

Es fonamental que tots els comitès exerceixim el paper de direcció política de manera col·lectiva, sabent donar resposta, orientant i garantitzant la tasca a desenvolupar pels joves comunistes.

Tot comitè ha de conèixer en tot moment quina és la realitat i els problemes existents en la seva empresa, barri o centre d'estudi, per a que el col·lectiu pugui desenvolupar en bones condicions la defensa dels drets de la joventut en el seu marc d'influència. Especial importància tenen els comitès intermitjos, per example els comarcals, locals o de federació. La seva funció principal és dirigir els col·lectius de la Joventut Comunista d'un territori determinat, concretant la política general dels CJC i preocupant-se pel desenvolupament de l'organització en la seva zona. Els comitès intermitjos han de tenir un funcionament àgil, operatiu, lligat a les organitzacions de base i amb el comitè superior, esforçant-se per transmetre ràpidament els acords dels organismes de direcció als col·lectius de base, assegurant la seva concreció i preocupant-se pel seguiment d'aquests acords.

Degut a tot això hem de sortir del IV Congrès dels CJC amb uns comitès més forts, millor organitzats i que exerceixin el seu paper de direcció política a cada nivell de l'organització.

4.4. El Comitè Central

Es el màxim òrgan de direcció dels CJC entre Congressos. S'encarrega d'aplicar i desenvolupar els acords congressuals, adoptats per tota l'organització. El Comitè Central és un organisme de direcció col·lectiva composat per camarades de la JC que tenen una millor preparació política i ideològica que són dirigents de la Joventut Comunista o tenen al seu càrrec organitzacions o àrees de treball als CJC.

El Comitè Central organitza el seu treball a través de: a) les comissions del C. C. que ajuden a l'elaboració i seguiment de temes específics, al conjunt del C. C., b) Comitè Executiu: s'encarrega de dirigir quotidianament als CJC aplicant els acords i directrius del Comitè Central, i c) El secretariat, que s'encarrega de resoldre les tasques més concretes que li encarrega el C. C. i el C. E.

4.5. El creixement: tasca constant i prioritaria

Els CJC som l'organització política juvenil amb major capacitat de movilització i organització entre els joves. Factor decisiu de l'avanç de la lluita conseqüent pels drets de la joventut.

Però encara ens queda molt camí per recòrrer.

En aquests moments, els CJC abarquen pràcticament totes les comarques de Catalunya i tots els fronts de masses. I un reflexe clar de tot això és el procès de recuperació en l'organització dels joves per la defensa dels seus drets. Però aquesta recuperació, aquest enfortiment no comporta globalment un increment generalitzat de les nostres files; a pesar de que les condicions no són favorables.

Hi ha moltes tasques per abordar i encara no són

suficients joves comunistes, el que comporta una duplicitat de tasques o responsabilitats en alguns camarades pel que no poden assumir en els millors condicions els treballs encomanats. Es més, hem d'entendre que com més ràpid creixi la J.C. més ràpid creixerà el moviment juvenil.

Per això l'augmentar el nùmero de militants és una tasca constant i prioritària per a tots els CJC. Incorporant a la nostra organització als joves més destacats del moviment juvenil i a tots aquells joves que manifesten inquietuds de lluitar per tot el que és seu, entenent sempre que el jove comunista es forja dins de l'organització i no fora, per tant deixant al marge posicions sectàries en quant a l'admissió de nous militants.

Es fonamental per a tot això avançar en les tasques de proselitisme, treballant de manera organitzada, parlant amb tots els joves i dirigents més destacats del moviment juvenil, configurant llistes de fills de militants del Partit, de simpatitzants i amics de l'organització per discutir, amb ells els nostres propostes polítiques i convidar-los a militar a la nostra organització.

Hem de rentabilitzar al màxim el nostre treball i les nostres accions aconseguint que tot jove que participi conegui què és la nostra organització i quins sóns els nostres objectius.

Un altre aspecte del que hem de tenir cura és la distribució de tasques a tots els camarades; no pot ser que hi hagi un nombre important de militants que estiguin «en tránsit» per l'organització. Si això segueix passant, significarà que encara hi ha dificultats en planificar i distribuir el treball. Tots els camarades han d'aportar la seva experiència i dedicació a la lluita comú en la que estem compromesos els comunistes.

4.6. La formació política-ideològica

Una de les activitats fonamentals de la J.C. és la formació política i ideològica dels seus militants.

Vivim en una societat on la dominació de la burgesia es filtra per diferents medis, tractant de crear una massa de persones passives i conformistes davant de la greu situació en la que viuen. La classe dominant sap que **els joves són un alt potencial revolucionari** que posseeix la societat; degut a això exerceix una brutal opressió ideològica sobre d'ells, creant joves amb mentalitats distorsionades amb concepcions individualistes, arribant fins i tot a despersonificar a aquest sector fonamental del procès de transformació de la societat.

Es per tot això que la J.C. tenim la necessitat de formarnos en la ideològia que ens es pròpia, per poder analitzar la nostra realitat i ser capaços de transformar-la. Tots els militants dels CJC han de treballar per a que la joventut faci seves les idees del socialisme i el comunisme i els principis del marxisme-leninisme proletari. Per això és fonamental que l'organització avanci en la seva caracterització d'organització escola per a la formació de comunistes.

Tot jove comunista ha d'anar adquirint major consciència militant. Un estil que el caracteritzi per la seva alegria i combativitat. Jove comunista que es caracteritzi per desenvolupar el seu esprit participatiu, per la seva tenacitat en el treball, per fer bé les tasques que se li encomanen, per una preocupació per ampliar els seus coneixements... En definitiva, anar configurant dia a dia aquest home nou pel que lluitem, sent esencial en la formació de tot comunista.

Els plans de formació dels CJC s'encaminen a que tots els militants tinguin el dret a rebre cursets, seminaris, etc... de formació política i ideològica com de temaris sobre els problemes actuals que viuen els joves. Justament amb tot això és fonamental que els joves comunistes recuperin l'estudi com a valor fonamental de la persona.

El Comitè Central dels CJC elabora els plans de formació per l'organització, així com orienta als col·lectius per a que realitzin els seus propis programes de formació, introduïnt a tots els seus militants i simpatitzants en la lectura de la premsa comunista (*Revolució*, *Avant*, *Nuevo Rumbo*) en acompanyament de la lectura de les publicacions del Moviment Obrer i Comunista Internacional.

Però si és important que tots els militants rebin formació política és fonamental la formació de quadres dirigents coneixedors del marxisme-leninisme i que van destacant en el seu treball, en una tasca o front de masses concret dels CJC, fent que cada quadre actui en els millors condicions en el treball polític i de masses.

L'experiència ens ha demostrat que per formar defensors conseqüents, dels drets de la joventut i dels pobles, és necessari l'estudi i la pràctica del marxisme-leninisme. El coneixement i l'estudi són factors indispensables en una organització com la nostra però només si va lligat a la pràctica. Teoría revolucionària i pràctica revolucionària són elements inseparables de tota organització comunista.

4.7. Agitació i propaganda

La situació actual al nostre pais, en el que les formes de la dreta i l'imperialisme utilitzan mitjans de penetració ideològica, ens ha de portar a la joventut comunista a intensificar els nostres esforços en la divulgació del socialisme i el comunisme, en els principis del marxisme-leninisme i l'internacionalisme proletari, com a guía de les experiències i de les lluites de la joventut. Per això l'agitació i la propaganda ha de servir pel lligam entre la nostra organització i el conjunt dels joves, utilitzant els mètodes de treball que ens caracteritza, juvenil i combatiu. Sent àgils per a poder donar la resposta inmediata. Discutint en profunditat en l'organització situant amb claretat les idees en el treball agitatiu, fent de cada militant un propagador capacitat que traslladarà les nostres idees, les nostres alternatives i les accions per aconseguir-les, sabent respondre a les campanyes centrals, però sobretot treballades especialment als problemes relacionats amb el nostre barri, amb la nostra localitat. D'aquesta forma, de la ciclostil a la brotxa, de les assemblees a la megafonia, de les octavetes a la revolució, hem de fer treballar totes les eines i formes que tinguem al nostre abast per un profitós treball ideològic.

Revolució: *Revolució* és l'òrgan central dels CJC i és per tant una eina important per a propagar els nostres plantejaments polítics, les nostres propostes i alternatives entre els joves. Ens ha de servir, en primer lloc, per a agitar entre els diferents sectors de la joventut en defensa dels seus interessos i, en segon lloc, per a seguir orientant als col·lectius políticament. Hem d'aconseguir que el nostre portaveu connecti amb els joves, recollint les seves lluites i preocupacions i expressant les alternatives que ofereixin els CJC a aquestes qüestions. Per a tot aquest treball és necessari que *Revolució* surti dels locals, que no es converteixi en un butlletí intern. Hem de portar-ho als instituts, a les universitats, als centres de treball, a tots els llocs que serveixin d'organització i trobada dels joves, fent arribar al mateix temps al consell de

redacció totes les experiències, opinions i valoracions del nostre treball diari. Així farem possible que *Revolució*, que és eina agitativa de primer ordre, es vagi enfortint i ens permetrà de forma important contrarrestar la penetració ideològica de la burgesia.

4.8. Finances

La realitat política en la que ens movem fa necessari el llançar al carrer multitud de materials, però moltes vegades les possibilitats econòmiques imposibiliten el fer-ho, per això és de gran importància l'esforçar-nos i treballar al màxim en la feina de finances. El treball de finances és també una tasca política, les finances, és un dels asglaons fonamentals de la nostra organització, ja que sense una bona situació econòmica no hi ha possibilitats de desenvolupar un bon treball polític i organitzatiu.

Generalment, es porta el treball de finances com una tasca administrativa, que es redueix exclusivament en portar la comptabilitat i en administrar el fons dels CJC, oblidant plans de treball que garanteixen un més gran augment dels ingressos, enfront a les despesses normals de l'organització.

Es imprescindible que tots els militants cotitzin regularment, i segons els acords que al respecte prengui el Comitè Central. Hem d'avançar en totes les ajudes possibles, a partir de les activitats que realitzin els comitès i els col·lectius, juntament amb les aportacions dels militants i simpatitzants de la joventut i del Partit però situant com a element fonamental per la nostra activitat l'ajuda dels joves, doncs hem de fer-los-hi entendre que és bàsica la seva aportació a la nostra organització, que és la seva.

4.9. Relació CJC-Moviment Juvenil

El treball polític dels CJC ha d'orientar-se cap a potenciar els moviments de masses, estimulant la seva activitat i coordinació, superant així situacions anteriors de desorganització i desmovilització.

Les propostes polítiques dels CJC tindren una incidència determinant en el Moviment Juvenil sempre i quand els joves comunistes treballin en els diferents fronts de masses, analitzant i donant resposta en tot moment als problemes de la joventut.

Es fonamental el lligam dels CJC amb la joventut. Amb la seva participació activa en el desenvolupament de la lluita de les masses, en la potenciació del Moviment Juvenil de caràcter unitari i progressista, reforçant les seves estructures i vinculan-lo a les lluites generals de la joventut i la classe obrera.

Es per tot això fonamental l'avançar en la formació i coordinació dels dirigents i quadres de la J.C. per ajudar en tot moment a l'orientació i al desenvolupament del Moviment Juvenil.

4.10. Relació CJC - CJC (Espanya)

Els CJC mantenen relacions de profunda unitat i compenetració amb els CJC (Espanya) que ve donada pels mateixos principis ideològics, polítics i organitzatius.

Els CJC participen en l'elaboració de la política general dels CJC (Espanya) de la qual en són corresponsables, participant en tots els treballs i accions que afectin a la joventut i a la classe obrera dels pobles d'Espanya.

Els joves comunistes tenen a Catalunya una especificitat i una tradició històrica. Sempre l'organització de la J.C. a Catalynya tingué els seus propis organismes de direcció i des d'aquests es relaciona amb els joves comunistes de l'Estat espanyol dels que els CJC formen part.

Els CJC s'organitzen independentment perquè, com el Partit, emmarquen el seu treball en una nació, Catalunya, que sempre es dotà de les seves organitzacions comunistes, amb un caràcter netament nacional, pels peculiars processos en que s'ha desenvolupat la lluita de classes a Catalunya.

4.11. Relacions CJC-PCC

Els CJC participen dels mateixos principis ideològics i del mateix projecte polític que el PCC. Es per això que estem compromesos en la mateixa lluita.

El projecte polític dels comunistes no pot ser més que un: aquell que traci el camí d'avanç al socialisme en base a l'anàlisi de la realitat que es realitza a través del marxisme-leninisme i que es plasma en els Congressos del Partit.

Però els CJC són l'organització juvenil autònoma del PCC. El que significa fonamentalment que els CJC tenen una elaboració pròpia que es decideix en els Congressos dels CJC, que posseeixen òrgans propis de direcció i que s'organitza per a dur la concreció de la línia política del PCC al moviment juvenil, per a incorporar-lo activament a la lluita pel socialisme i el comunisme.

Es important l'avançar en la coordinació amb el PCC, doncs en molts cassos juga un paper fonamental en l'avanç del treball juvenil a empreses, barris i comarques on els CJC no estem organitzats.

4.12. Relacions CJC-Moviment Juvenil Internacional

Els CJC emmarquen el seu treball internacional mantenint-se fidels a la causa de l'alliberament de tots els pobles i joventuts del món sencer, en la causa de l'internacionalisme proletari. Lluitaran sempre i seran sempre aliats de la lluita contra l'imperialisme, el feixisme o el colonialisme, per la pau, la democràcia, la independència nacional i el socialisme.

Els CJC hem començat a participar en les activitats del Moviment Juvenil Internacional, progressista i antiimperialista, amb el desig de contribuir al seu enfortiment i unitat, i tenim la voluntat d'avançar en les relacions amb organitzacions internacionals progressistes i antiimperialistes: FMJD, UIE.

Un altre objectiu important és el potenciar el moviment dels Festivals, contribuïnt a la concreció de les crides i les seves resolucions. Es per tant fonamental treballar en l'explicació dels treballs realitzats al darrer **Festival Mundial de la Joventut i els estudiants — Moscou 85**, en el que els CJC hi erem presents.

50 ptes.